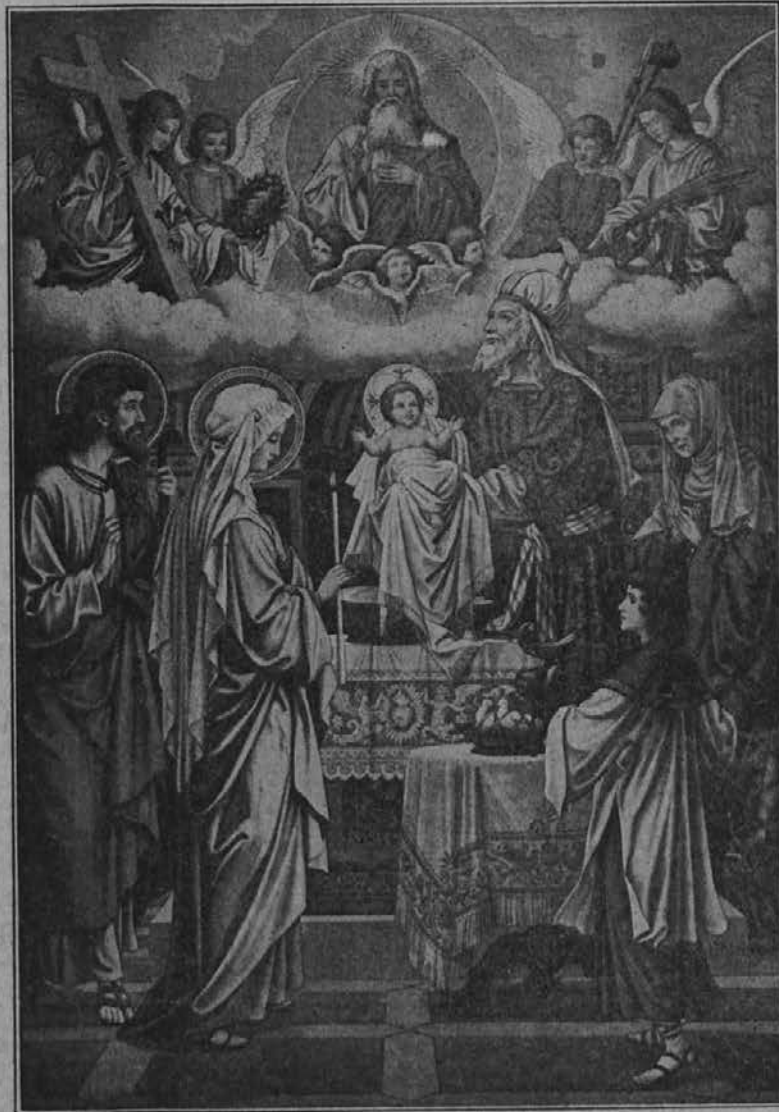

AVE MARIA

ŠTEV. (No.) 3.

FEBRUARY 5th, 1921.

LETO (VOL.) XIII.

AVE MARIA.

Izhaja vsako drugo soboto
Published every second Saturday by
FRANCISCAN FATHERS
in the interest of the Order of
St. Francis.

1852 W. 22nd PL. CHICAGO, ILL.
Naročnina \$3.00 na leto.—Subscription
Price \$3.00 a Year.

Published and distributed under permit
(No. 650), authorized by the Act of Oct.
6, 1917, on file at the Post Office of
Chicago, Ill. By order of the President,
A. S. Burlinson, Postmaster General.

Entered as second-class matter Oct. 20,
1919, at the post office at Chicago, Ill.,
under the Act of March 3, 1879. Acceptance
for mailing at special rate of Oct.
3, 1917, authorized October 25, 1919.

VELIKA ZALOGA KNJIG.

Iz Evrope smo dobili te dni nad 500
zavojev najrazličnejših slovenskih knjig.
Tako imamo sedaj največjo slovensko
knjižarno v Ameriki. Kar se pri nas
ne dobi, to se v Ameriki sploh ne dobi,
kar se tiče slovenskih knjig.

V zimskih večerih ni prijetnejše za-
bave, kakor je lepa in koristna knjiga.
Mi smo vse premalo do sedaj pazili na
to, da bi se bili izobraževali. Zato pa
marsikdo v Ameriki ni tako napre-
doval, kakor bi lahko, ako bi bil kaj
več znal. Danes velja pravilo. Kolikor
znaš, samo toliko veljaš.

Zato rojaki sezite po bogati zbirki slo-
venskih knjig in izobrazujte se!

Za danes priporočamo:

DVA KRASNA BISERA V NAŠEM LEPOSLOVJU.

Naš samostanski slavček Mati Eliza-
beta Kremžar, uršulinka iz Ljubljane,
nam je poslala večjo zalogo svojih
poezij. In sicer prvi zvezek, ki nosi na-
slov. "Iz moje celice" in drugi "Cvetje
na potu življenja".

"Iz moje celice" je zbirka najlepših
biserov slovenske poezije. Tu je zbrala
častita pesnica 82 svojih, lahko rečemo,
najlepših pesmic.

Teh poezij smo se zveselili, ker se
resnemu in treznemu človeku že gabi
vedno čitati v poezijah same zaljubljene
izlive bolnega mladega in dostikrat pok-
varjenega srca, kjer je v resnici tako
malo poezije in tako malo resnobe in
še manj estetike. Zato se človek res
oddahne, ko začne čitati te prelepe
pesmice.

Ta zbirka je razdeljena v dva dela,
7 prvem delu "V svitu večne luči" je
zbrala krasne pesmice o presv. Zak-
ramentu. V te je pesnica izlila vso svo-
jo redovniško dušo prave neveste Kri-
stusove, ki ve, zakaj je stopila v red in
ki pozna Onega, katerega njena duša lju-
bi. Ko človek čita te izlive polne duše, mu
nehote zagori srce ljubezni do Onega,

ki gori za nas v naših tabernakljih. Za-
to je ni lepše stvarine za kako premišlje-
vanje pred presvetim Zakramentom, ka-
kor vsaka teh pesmic. Vzemij to knji-
go in pojdi "V svit večne luči", preči-
taj počasi in premišljeno katerokoli teh
pesmic, premisli vsako besedo, vsako vr-
stico in videl boš kako globoke so te
pesmice, kako polne žive vere in kako
prepojene z gorečo ljubeznijo, s tako,
kakoršno hoče od nas naš gospod Je-
zus. Prečitaj na primer ono: "Prah si
dvignil . . .", ali "Blažena jutra". "Sre-
čanje" itd.

"Rosa mystica — Roža skrivnostna"
je drugi del teh poezij. Tu so Marijine
pesmice. Nobžen otrok bi ne mogel
tako pristržno, tako ljubko, tako ljubez-
njivo govoriti s svojo materjo, kakor
govori Mati Elizabeta z Marijo, svojo
nebeško materjo.

"Med limbarji" je tretji odelek, ki ob-
sega razne pesmice in izlive do Boga.
Vzeti so največ iz samostanskega živ-
ljenja.

"Kjer mirte cveto" je oddelek raznih
pesmic, ki so enako polne najlepše in
najmilejše poezije.

Da, ko smo prečitali to celo knjižico,
smo vsikliknili: To je, kar se imenuje
poezija in kar je poezija.

Ne moremo dovolj priporočati našim
rojakom, da sežejo po tej krasni knji-
žici. Postala bo gotovo njih najljub-
ša knjiga, katero bodo vedno z največ-
jim veseljem rabili, kajti te pesmice so
vzete tako naravnost iz dna slovenske
nepokvarjene duše, da se vsako nepo-
kvarjeno srce naslaja ob njih, kakor ob
najprijetnejši in najslajši godbi.

Zato, rojak, naroči si te poezije in
prepričaj se boš sam!

"Cvetje na potu življenja" se imenuje
drugi zvezek poezij Matere Elizabete
Kremžar. — Vsebinsko teh poezij nazna-
nja sama pesnica na prvi strani tako-le:
"Sopek slavnostnih deklamacij, srčnih
in blagih častitek ob slavnostnih, godov-
nih in drugih spominskih dneh". Pri-
dejanji sta tudi dve igri oziroma dramat-
ska prizora: "Jezušček med cvetjem" in
"Osmero blagorov". Nekaj krasnega, po-
sebno za naše šolske prireditve. Pri-
dejanja je tudi glazba za posamezne pes-
mice.

Tudi to zbirko priporočamo vsem ro-
jakom. Prepričani smo, da se je bodo
tako zveselili, kakor smo se je mi.

PREJELI SMO KNJIGE DRUŽBE SV. MOHORJA

ZA LETO 1921.

Naročnikom smo jih te dni raz-
poslali.

Kdor jih želi prejeti, naj se takoj
oglasi, dokler jih je še kaj v zalogi.

CENA \$2.20.

PROŠNJE IN IZJAVE

Rojakom, kateri želijo dobiti
svoje sorodnike iz stare domo-
vine v Ameriko

izdeluje

MIHAEL ŽELEZNIKAR

slovenski javni notar
v uradu "EDINOST"

Pišite za pojasnila na:
"EDINOST"

1849 West 22nd. Street,
CHICAGO, ILL.

FRANK SUHADOLNIK

veliko stori za "Ave Maria" in
"Edinost". On je zastopnik za
ta dva lista. Rojaki, ali ne mis-
lite, da tak mož zasluži, da ku-
pujete pri njem. — On in

VELIKO ZALOGO OBUVAL

Zanesljiva in točna postrežba
6107 St. Clair Ave.

CLEVELAND, OHIO.

Slovenski zobozdravnik

DR. M. JOSIP PLEŠE

Ordinira od 10. ure zjutraj do 8. ure zvečer. Po dogovoru ordinira tudi izven do-
ločenih ur.

Specialist in Bridge Work and Gold inlays

2399 SILVER STREET, BROOKLYN, N. Y.

ŠTEV. (No.) 3.

FEBRUARY 5th, 1921.

LETO (VOL.) XIII.

Naročnina za celo leto s koledarjem za Ameriko \$3.00.

Naročnina za pol leta

za Ameriko \$1.50

Za Evropo ..... \$3.50.

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

MARIJINO DAROVANJE.

H. B.

Poglejte načelno podobo, ki nam tako lepo izraža misel pomenljivega praznika Marijinega darovanja. V ospredju vidite njo, našo in božjo deviško Mater, pri žrtveniku za nekrvave daritve. V ozadju se pa že vidi drugi altar, altar za krvavo daritev, ki jo je Marija ob enem s svojim božjim Sinom darovala za spravo človeškega rodu.

Marija pri žrtveniku za nekrvave daritve.

Mojzesova, oziroma stara božja postava, je velevala, da se morajo prvine vseh stvari Bogu darovati, v priznanje njegovega gospodstva nad stvarstvom. Tudi človeške prvine niso bile izvzete. Prvo dete možkega spola, je Bog za se zahteval, ne kot krvavi ali žgavni dar, kakor prvine pridelkov in živali, ampak kot nekrvavo žrtev, ki naj bi se v svečeniški službi na nekrvav način Bogu darovala. Ker je pa že Levijev rod bil določen za svečeniški rod, s čemer je bilo za duhovniški naraščaj zadosti preskrbljeno, so morale matere drugih rodov svoje prvorojence pač Bogu darovati, a so jih potem lahko odkupile za pet seklov srebra, kar bi bilo kake pol dolarja. Tako je velevala postava in Marija se ji je, dasi mati, po nadnaravni poti mati tistega, s katerim so jenjale daritvene postave starega testamenta, v vsej ponižnosti podvrgla.

Glejte jo! Kot navadna judovska mati stoji pred altarjem! In vendar, kak razloček mej njo in drugimi judovskimi materami! Ona, edina deviška mati, božja mati, je bila kot taka vzvišena nad potrebo darovanja in očiščevanja, ki ju je postava velevala. O njej so veljale besede: Ne za te, ampak za vse druge je ta postavo, vendar se je uvrstila mej navadne judovske matere, Simeonu v naročje, ne ona, ne potrebujeta darovanja, še manj očiščevanja, ker nista pod postavo ampak nad postavo, vendar se je vrstila mej navadne judovske matere, ki so bile obojega potrebne. In s kakimi čustvi se je podvrgla postavi! Mejtem ko so bile tisti čas te in podobne predpisane judovske daritve že gola zunanja cerimonija, brez duha, se je ona ne samo z detetom, ampak tudi s srcem bližala daritvenemu altarju. Če bi ji bili takrat rekli: Vse druge lahko odkupijo svoje prvorojence, samo ti nam boš to krasno dete tu pustila, menite li, da bi je bila iztrgala Simeonu iz rok?

Gotovo ne! Pregloboko je pojmovala pomen daritve. Vsaka daritev, tako bi si dejala, je dejansko spoznavanje Boga in njegovega gospodstva nad nami. Vsaka daritev je žrtev. Darovanje edinca za mater največja žrtev. A če jo ti Gospod zahtevaš, pa naj bo še tako velika, je lahka. Res prvorojenec je, edinorojenec je,

moj in božji, samo Jožefov ne. Moje celo srce visi na njem. Tebi ga vendar dam s celim srcem, samo tega te prosim, do smem svoje celo srce pustiti pri njem. O, ko bi angelji ob tem prizoru ne držali v rokah križa, trnjeve krone, sulice in družega kalvarijskega orodja, bi bili zapeli k temu darovanju pesem, ki je ni bilo slišati še pri nobenem darovanju, saj neskončna žrtev in brezmadežna božja svečenica je samo ena — Marija.

Marija pri žrtveniku za krvavo daritev.

Druge judovske matere so šle po darovanju in očičevanju s svojimi prvorojenci vesele domov. Marija je s svojim prvo in edinorojencem nema in bleda zapuščala tempelj. Starček Simeon ji je z besedami: Tvojo dušo bo meč presunil, odgrnil njeno in njenega Deteta prihodnjost. Pokazal ji je drugi altar, altar krvave daritve na Kalvariji. Glejte v ozadju angelje, z orodjem trpljenja Gospodovega v rokah. Marija je že tu postala Žalostna Mati. Njen prvi korak iz templja je bil korak proti Kalvariji. V templju se je zasadil prvi meč v njeno materino srce.

Sklonila je glavo, kakor človek, ki se ga zabode v srce. Katera mati bi pač mogla gledati smrtno orodje pripravljeno, da vzame življenje njenemu edincu? Če Marija, najboljša mati, tega ne more gledati, kdo ji bo zameril? Zamislila se je v to krvavo žrtev, ki jo čaka, dasi ji ni bilo povedano kdaj. Kaj se neki godi v njenem materinskem srcu? To bi znala k večjemu kaka mati povedati, ki je že kaj sličnega skusila. Kaj enacega itak še ni no-

bena, ker Božja Mati je samo ena. Gotovo se je globoko zamislila v to napovedano krvavo daritev svojega ljubljence. To pa vemo, da njene misli niso misli kake obupne žalosti ali protivljenja nedoumni volji nebeskega Očeta. Saj ta globoka čustva se vidno pokažejo na obrazu, na potezah, na kretnjah. Ona je pa tako mirna, dasi bleda in žalostna. O, kakor je bil njen prvi korak proti Betlehemu storjen z udanim Fiat, zgodi se, tako tudi prvi proti Kalvariji. Če na Kalvariji, kjer je s telesnimi očmi gledala krvavi prizor, ni imela žal besede za tiste, ki so ga vprizorili, ampak le odpuščajočo prošnjo, še manj tu, kjer je vse to le v duhu gledala. Kdor ima v roki luč vere in prsih ljubezen — in kdo je bil Mariji v tem samo podoben — tega morda potere, a ne stere nobena, še tako krvava žrtev. Zato prerokinja Ana, ne čudi se, kako more Devica verna in Mati lepe ljubezni, to napoved mirno in udano sprejeti. Jožef, ne steguj roke, kakor bi hotel prestreči svojo omedlujočo nevesto. Ljubezen vse pretrpi, vse prenese.

Marija! Mi smo videli matere, ki so tudi polagale krvave žrtve svojih ljubljencev, mej njimi edincev, na altar domovine. Niso bili taki kot tvoj. A kako so bile obupane in so še. Videli smo druge in sami smo bili mej njimi, ki so stali samo ob žrtveniku za nekrvave daritve, a bili so, smo, nejevoljni in godrnjali. Marija, Kraljica mučenic, sprosi nam več duha požrtvovalne ljubezni, saj vemo da edina pot, ki pelje v nebesa se vije preko Kalvarije.

ROJAKOM IZ PRESERSKE ŽUPNIJE.

Doma v naši rojstni župniji Preserje bi silno radi kupili nove zvonove, kajti razun najmanjšega jim je vse bivša Avstrija pokradla, tako, da so sedaj v celi župniji brez njih. Vendar pri sedanji revščini in draginji je nemogoče, da bi sami zmogli toliko breme. Nekako tristotisoč kron bi bilo treba.

Zato se sedanji preserski gospod župnik Rev. Mihael Peršič obrača zaupno na vse preserske rojake in na vsa usmiljena srca po Ameriki s ponižno prošnjo, da bi mu prišli na pomoč z milimi darovi. Zato pro-

sim vse rojake iz Preserja in okolice, kakor tudi vse druge, ki bi zmogli kak dar v ta namen, da bi uslišali to prošnjo in pomagali. Dajmo vsak nekoliko! Nam se ne bo toliko poznalo, doma bomo pa svojim rojakom naredili veliko veselja in hvaležni nam bodo.

Po vseh naselbinah, kjer je več Presercev, naj bi se kdo ojunail in bi šel okrog vseh drugih rojakov in bi naj zbiral te darove. Za vsakega, ki bo dal saj deset dolarjev v ta namen, se bo doma ob njegovi smrti zvonilo, da bo cela fara vedela, eden izmej dobrotnikov, ki so nam omogočili nove zvonove, je v daljni Ameriki umrl.

Vse darove pošiljajte na upravništvo naših listov, da jih bomo skupaj poslali in tako veliko prihranili pri pošiljanju in menjavanju.

Dajmo, če mogoče takoj!

Sedaj so naše krone še nizke. Kolikor ceneje so, toliko več bodo naši darovi doma zalegli. Zato, dajmo hitro! Dvakrat ali trikrat bo dal, kdor bo hitro dal.

Toraj še enkrat: preserski rojaki, spomnimo se svoje domovine, svoje lepe domače župnije in pomagajmo ji. Koliko so že drugi rojaki poslali domov raznim svojim domačim župnijam. Mi nismo še nič. Dajmo pa sedaj!

Rev. K. Zakrajšek OFM.

LILIJA IZ RAJA.

K.

V TEMPELJNU.

Po smrti svojih starišev je posvetila deklica Marija svoje življenje še bolj navdušeno svetišču Gospodovemu, še bolj marljivo je stražila in še gorečnejše je molila pri vhodu v svetišče. Njen sladki nedolžni glas se je še bolj prisrčno spajal s čistimi glasovi svetih devic tovarišic, ko so prepevale slavospeve izza s srebrom omreženih lop dan in noč pred oltarjem Najvišjega. Vendar pa je bila še največkrat zatopljena v premišljevanje skrivnostnih prerokovanj svetih knjig, ki so našle tako globok odmev v njenem srcu, da se je cele ure mudila v njih in skušala prodreti v njih skrivnostni pomen.

Seveda se pa pri vsem tem ni ogibala družbe svojih sotovarišic. Rada se jim je pridruževala in z njimi proizvajala med svetimi devicami običajne simbolične plese ob zvokih sladkodonečih harf. Tudi je pridno vezla z njimi dragocene svete obleke levitov in veličastne plašče velikega duhovnika in jih krasila z dragocenimi kamenji in biseri, katere je verno ljudstvo prinašalo v dar Bogu. Vendar pa se je pri vseh teh igrah in pri vsem tem delu videlo, da je njeno srce nekje drugje. Zato je bila vedno tako tiha in se je le malo mešala v živahne pogovore teh svetih tovarišic, še manj pa v njihove nedolžne, mladostne šale. Le nekako pomilovavni smehljaj ji je

zaigral na ustnicah, ko je čula, kako si druge živahne tovarišice z bujno domišljijo slikajo svojo prihodnost. Ker niso vedele koga imajo z Marijo v svoji sredi, so mislile, da ima ona iste vzore. Zato so ji večkrat obetale, kaj ji bodo dale za poročno darilo. Njena najboljša prijateljica Saloma, ji je ponovno zagotavljala, da dobi od nje najlepši dar. Razočarano se je čutila, ker ta njena obljuba pri Mariji ni izzvala tistega veselja, kakor ga je pričakovala. Tudi obljuba dobre tovarišice in prijateljice Anaize, ki jo bo obdarila z lepimi uhani, je ni spravila iz ravnotežja. Nič bolj srečna ni bila dobra Ofra s svojimi obljubami, krasne obleke, kakoršne še ni imela nobena svetih devic, ko so se poročale. Marija je njih rožnate obljube sicer poslušala in se smehljala, da jih ni užalila, mislila si je pa svoje. Ni jo niti najmanj begalo tako in podobno govorjenje. Nje ni čisto drugi vzori, vse lepši in vzvišenejši, so ostali nespremenjeni in nezasenčeni.

Kadarkoli je pa opravila svojo službo in vse svoje dolžnosti, katere je imela kot božji službi posvečena devica, je velikrat hodila obiskat svojo teto Elizabeto, plemenito ženo Caharijevô, ali pa Ano, prerokinjo, ki je tudi bivala v svetišču vse dni svojega vdovskega stanu.— Doma, ko je bila sama v svoji sobici, so bile pa svete knjige njena edina in vsa zabava. Velikokrat je po

cele ure zastopljena premišljevala kak odstavek, ki ji ni bil popolnoma jasen in potem iskala pojasnila in razlage. O teh prerokovanjih se je tudi večkrat pogovarjala s staro teto in s prerokinjo Ano, ter skušala dobiti od njiju pojasnila. Obe dve ženi sta pogosto z občudovanjem poslušali to dekletce in njeno modrost, pa tudi njeno veliko zanimanje za svete stvari. Zato ni čuda, da sta jo obe silno vzljubili. Njen čist in jasen obraz jima je bil kakor svetla zvezda sredi temne noči.

“In v tvojem zarodu bodo blagoslovljeni vsi rodovi zemlje”. Žezlo ne bo vzeto od Juda . . . dokler ne pride tisti, ki ima priti. In on bo pričakovani narodov”.

Kolikokrat je ponovila te besede svetih knjig pred Ano in uprla vanjo svoje svetle vprašajoče oči, kakor bi hotela z njimi najti pravi odgovor od častitljive stare ženice, ki ji je že toliko lepega povedala o prihodnjem Mesiju.

“Žezlo je že padlo iz rok Juda”, je rekla resno. “Toraj se mora gotovo njegov čas že bližati. Ali se nič ne bojiš? Ali ne trepečeš svetega pričakovanja?” je vpraševala Ano.

Modra Ana ji ni odgovorila na to vprašanje. Morda je globoko doli v svoji sveti in proroški duši slutila skrivnost *n a m e n*, katerega ima Bog s to deklico. Morda je vedela, ali pa je gotovo saj slutila, da je to prečisto bitje ona presreč-

na žena, ki je tolikanj zaželjena med narodi. Zato globoka znanost v svetih rečeh, ki jo je Ana opazila na deklici Mariji, ni vzbujala v nji prevelikega začudenja. Zdelo se ji je temveč tako naravno, da sploh drugače biti ne more.

"Kako srečen je bil David", je nadaljevala Marija, edini, ki je bil tako srečen, da je videl v duhu Odrješnika v naročju Očetovem, in kraljevati v vsej njegovi lepoti, krotkosti in pravici".

Vidno veselje in hrepenenje po njem se je izražalo na celi njeni postavi.

"O Gospod, kako veliko, kako mogočno in kako čiščenja vredno je tvoje ime!" je vskliknila.

Tako je bival Bog v tem prekrasnem srcu najlepše cvetlice sveta v Liliji iz raja. Iz svetih knjig je namreč izvedela celo prihodnost Mesijevo. Videla ga je trpečega za grehe sveta, videla je v duhu njegove noge in roke prebodene z žebli, njegovo telo s krvjo zalito, umazano, smrtno utrujeno in razmesarjeno. Videla je tudi svojo lastno dušo, presunjeno z mečem strašnih bolečin, ki jo ima provzročiti v njeni duši strašno trpljenje ljubezni.

Elizabeta je vselej zmajala z glavo nad to čudovito deklico, kadar koli je odhajala po takih pogovorih nazaj v tempelj.

"V resnici! Veliki morajo biti nameni, katere ima Vsemogočni s tem dekletcem! Bog je v njeni sredi! Čudno, čudno!"

V njenem srcu je pa rastla vedno plemenitejša ljubezen do nje, pa tudi vedno večje spoštovanje.

Zato je vedno čestejše pošiljala po njo, zlasti kadar je duhovska služba moža Caharija zadrževala v duhovskih krogih, da je bila sama.

Govorila je tudi drugim ženam o tej čudni deklici in o njeni lepoti in svetosti.

Zlasti velikokrat sta se pa pogovarjala o nji z možem Caharijem.

"Samo o božjih rečeh bi se pogovarjala!" je rekla nekoč svojemu možu, ko je prišel domov iz tempelja in mu je Elizabeta pripove-

dovala o pogovorih, katere je imela z Marijo, ko jo je obiskala. "O, ko bi jo ti slišal! In pa še ko bi poslušal pogovore, katere imati z Ano, prerokinjo, ko začeti pogovor o obljubljenem Mesiju! Da, vsako srce bi se moralo vžgati ljubezni do Boga, kdor bi ju čul! Ko je blizu mene, Caharija, zdi se mi kakor bi stalo poleg mene neko višje, nebeško bitje. O, ko bi nama Gospod dal tako dete! Kolika sreča!"

Križ, kateri je težil Elizabeto, je bil isti, kakor je bil križ, ki je težil Joahima in Ano. Imela nista nič otrok. Zato jo je silno bolela ta sramota, kot ženo, ker se je smatrala za prekleto od Boga. Caharija jo je pogosto pokregal pri takih prilikah, zakaj ne zaupa v Boga bolj trdno in zakaj se bolj ponižno ne uda v voljo, Onega, ki vodi in vlada celi svet.

"Kaj pa", ji je dejal nekoč Caharija, "ko bi vzela to dekletce za svojo, ko nima ne matere ne očeta? Tudi meni se zdi, da je nekaj več, kakor so vsa druga dekleta, Blagoslov bo za vsako hišo, v katero bo stopila".

Elizabeta je nekoliko pomislila.

"Jaz pa mislim, da bi to ne bilo dobro. Počakajva rajše! Ana, ki je prerokinja, mi je rekla že večkrat, naj gledava v prihodnost, ki ima baje veliko veselja tudi za naju".

Caharija je zmajeval žalostno z glavo. Videlo se mu je, da je že zgubil vse nade svojega srca, da se je že popolnoma udal v voljo božjo.

"Kakor hočeš", je rekel. "Vendar nikar ne pričakuj nemogočih stvari, da razočaranje ne bo toliko grenkeje".

"Elizabeta je bila nekoliko vznemljena. Sicer ji moževa odločitev ni prišla nepričakovano. Toda glas, s katerim je izgovoril te besede, so jo zadele, ker je videla, kako je opustil vse upanje, katerega je pa ona kar še gojila. Nekoliko je pomolčala. Potem pa je rekla:

"Na vse zadnje je pa res! Kaj bi nama koristilo, ako bi jo vzela za svojo, ko je pa obljubila Bogu večno devišstvo..."

"Kaj?" pravi začuden Caharija, "večno devišstvo?" Vstal je s stola, na katerem je sedel in šel hitro parkrat gori in doli po sobi. Videlo se mu je, da je razburjen. "Kako je mogla Marija to storiti? In to sedaj, ko se bliža slovesen in veliki trenutek, ko ima biti rojen Oni, po katerem smo toliko let hrepeneli? Kako je mogla narediti obljubo, ki je tako nasprotna našim običajem in upom, katere gojimo. To je zelo nepremišljeno!"

Bil je bolj razburjen, kakor ga je Elizabeta kdaj prej videla. "Sicer pa", je nadaljeval z mirnejšim glasom, "saj je pod mojim varstvom, ker sem njen najbližji sorodnik, odkar sta ji umrla oče in mati. Postava mi itak daje pravico, da razveljavim njeno obljubo. Daje mi pravico, ji izbrati moža proti njeni volji. Vendar Elizabeta povej, kdaj je pa storila ta nepremišljen korak?"

Umrla je v Ironmountain-u, Mich., naša preblaga dobrotnica Mrs. Katarina Berce, ki smo jo zadnjič težko bolno priporočili v molitev. Ob njenem preranem grobu žalujejo: mož Alojz, štiri sinovi: Alojz, Franc, Jožef in Andrej, ter šest hčera: Katarina, Helena, Franciška, Antonija, Marija in Julijana, katerih zadnji dve ste redovnici. Pa še ene ne smemo pozabiti, ki stoji žalostna ob njenem grobu, to je njena hčerka, ki jo je sprejela za svojo — Ave Maria. Koj, ko je kot slabotno dete zagledala luč sveta, je rajnce pristopila k njej, in je ves čas prav po materisko skrbela zanjo, da se je mogla razviti v sedanje krepko dekletce. Zato jo ohrani v trajnem hvaležnem spominu, kakor njeni pravi otroci. Prihodnjič kaj več o njej, za danes jo naročnikom našega in njene najljubšega lista prav toplo v molitev priporočamo. Potrži družini pa naše iskreno sožalje!

Z MOJIH POTOV V AMERIKO.

Rev. Hugo Bren.

(Dalje.)

Ker tedaj nisem imel dolarjev, sem moral takso pač v kronah plačati. Teh so mi pa nabunkali kar 1400. Meni se je sicer malo čudno zdelo, kdaj je valuta tak skok naredila, pa kaj sem hotel, plačal sem ter odšel s podpisom na francoski konzulat. — Tam so zahtevali za podpis deset francoskih frankov. Vprašam koliko kron. Teh pa 120, mi pravijo, ker mi v kronah radi nestalne valute vedno malo višje računamo. Zdaj mi je bilo jasno, kje sem napravil napako. Na banki bi bil moral kupiti dolarje, pa bi bila jaz in banka dobiček imela. Po znanem izreku: error corrigitur, ubi deprehenditur, pomota se popravi, ko se jo opazi, sem jo hitro, ker ura je šla že na poldne, mahnil v banko, kupil deset frankov za sto pet kron in jih tako petnajst prihranil. Če bi bil tudi dolarje tako kupil, bi jih bil pa prihranil okrog tri sto. Ti, ki boš hodil za menoj brez ameriških dolarjev, zapiši si to za ušesa. Se boš drugič lahko zastonj v Zagreb peljal, če te slučajno enkrat nazaj pošljejo. Vi pa, ki svojim domačim proste karte pošiljate, ne pozabite jim pisati naj si prej v banki kupijo dolarjev in lir ali frankov, koder pač mislijo potovati.

Ker se je italijanski podpis lahko v Ljubljani dobil, sem svoje v Zagrebu opravil. Po kosilu sva s P. provincijalom napravila še prijateljski obisk, na kar sem odrinil nazaj proti Sloveniji. Ko sem na Jelačićevem trgu precej časa čakal na karo, sem si tega hrvatskega junaka narodnjaka malo bolje ogledal. Kako samozavestno sedi na orjaškem konju in kako srdito gleda proti Mažarski. Ej, sem si mislil, kaj pa če

bi tebe enkrat tvoji Hrvatje obrnili, da bi ti kam drugam tako jezno gledal. Bog ne daj, a v obupu človek tudi kaj stori, kar bi drugače ne. Et nunc rex intellige-sedaj je na tebi kralj, da sprevidiš.

Nazaj grede sem šel po slovo od doma in domačih. To pač ni prijetno opravilo. Za marsikaterega gotovo najtežje, kar mora premagati predno pride v obljubljeno deželo, po kateri se zdaj v primeri z Evropo res mleko in med cedita. Doma pustiti morda jokajočo ženo in nedorasle otroke, ki jih radi prevelikih stroškov pri najboljši volji ni mogoče s seboj vzeti, ni lahka stvar. Zapustiti rojstni dom in rodno grudo, s katerima je bil doslej takorekoč zrašččen, to je tudi za možko srce nekaj grenkega. Še meni, ki me te vezi deloma sploh niso vezale, deloma so bile že na pol pretgane, saj sem bil že dvajset let od doma, je bilo ob slovesu tesno pri srcu.

Njive, travniki, pašniki, koder sem v brezskrbni mladosti pasei in pomagal pri delu, drevje po katerem sem plezal, da je obsekam, otresem ali oberem, da ne govorim o ljudeh, vse vprek me je spraševalo: Zakaj? In jaz sem jim z ginjenim srcem odgovarjal: Dajte mi nazaj moje dneve, ki sem jih z vami preživel, dneve vse lepe in solnčne! Sprejmite me nazaj v svojo sredo, ti deviška gorska narava in ti dobro hribovsko ljudstvo, ki pravzaprav še ne veš kaj je svet, kako je grd, pa vam ne bom podajal roke v slovo. Ne morete kajne? Potem pa z Bogom!

Še težje sem se poslavljaj od domače cerkvice na gori, na katero me

vežejo tako dragi spomini. Oh kako je človek zrašččen z domačo cerkvijo, kamor je zahajal kot otrok, ob materini roki. To čuti šele, ko se poslavlja od nje in ko na tujem obnavlja vse solnčne mladostne spomine nanjo. Videl sem že krasne katedralke Milana, Benetk, Kolina, Štrasburga, Dunaja, ki sem jih pa potem, ko sem si jih ogledal, lahko zapuščal, domačo cerkvico pa tako težko. Otroku se pač mati, četudi kmetica, lepša zdi, kot cesarica. Enako tudi domača cerkvica lepša, kot tuja katedrala.

Menda sem se zato še posebno težko poslavljaj od domače cerkvice, ker spe ob njej moje najdražje na tem svetu, moja mamica. Po maši je bilo. Ljudje so se že razšli, ko sem pokleknil na njihov grob. Vprl sem pogled na sliko, ki je vdrelana v nagrobnik. Zdelo se mi je, kakor da bi imeli solzne oči in kakor da bi iz dragega groba prihajal svareči in proseči glas: Nikar tako daleč, France! Glej zraven mene počiva Jože, tvoj brat, dvakratni Amerikaneec. Amerika mu je izžela moči, da je prišel domov samo umret, v mladeniški dobi 31. let. In zdaj še ti? Nikar! Ah mati, ko bi res še gledal vaše solzne oči in čul vaš svareči in proseči glas, težko bi vam podal roko v slovo, če bi jo vam sploh. Toda, mati, vem, da vaše oči niso več solzne, kakor so bile tolikokrat. Ne stoji zastonj pisano na vašem spomeniku, da jih je Bog obrisal z vaših oči. Vem, da vi v nebesih drugače presoimate moj korak, kot bi ga tu. Veste da je pot iz Amerike k vam ravno tako dolga, kot iz Evrope. Zato, mati, grem kamor sem se

namenil, upam, da ne proti vaši, od večne luči ožarjeni volji. Saj glede tistega, kar vas je ob slovesu brata najbolj skrbelo, vas, kar se mene tiče, ni treba. Rekli ste mu: Jože na mene lahko pozabiš, na Marijo nikar! Mati, ne na vas in ne na Marijo. Še en pogled na najlepšo podobo, še eno solzo na najdražji grob in s močnim sunkom sem pretrgal najmočnejšo vez, ki me je vezala na dom, ter odhitel od mrtvih, da podam še živim roko.

To je šlo lažje. Sosedom se je malo čudno zdelo, kaj mene, duhovnika, žene v Ameriko. Tja hodijo le tisti, ki se doma ne morejo na noben način iznebiti svojih dolgov. S tega stališča pri nas presojujejo Ameriko in Amerikance. Zato jim ni šlo v glavo, kako da jaz, duhovnik-redovnik, ki nima teh skrbi. Amerikanci, ki vedo, da v samih dolarjih še ni sreča doma, drugače sodijo o tem. Ko pridejo v nedeljo v cerkev in vidijo pri altarcu duhovnika svoje krvi, ki jim v materini besedi razlaga božji nauk, razumejo ta "Zakaj". Domači so moj korak vzeli zopet z družega stališča in se brez posebnih žrtev sprijaznili z njim. Težko jim je dela protiduhovniška gonja, ki so jo radi mene, duhovnika, bolj občutili kot drugi. Z nekimi užaljenimi ponosom so mi oče pripovedovali, da jim je propadla posavska rdečkarija očitala: Vi ste tudi enega farja zredili. Sicer so jim krepko usta zamašili, a bolelo jih je le. Zato mi niso branili. Suhih oči sva si segla v roke, dasi bržkone zadnjič, ker pri dva in osemdesetih letih človek ne more več z deseticami računati, mi tu pa moramo, ker je le prevelika daljava in previsoki stroški, da bi človek vsake par let domov hodil. V spremstvu obeh sester sem odhitel iz planinskega rajja na kolodvor, nazaj proti Ljubljani. Rojstna hiša, vrt, drevje, polje, travnik in gozd, vse mi je klicalo: Z Bogom! Z Bogom!

Dvoje žrtev ljubezni.

Rev. John Plaznik.

Gospa Savčeva je sedela na porču in pletla zimsko jopico za gospoda Stankota, kakor je iz spoštovanja imenovala svojega edinega, še živčnega sina, duhovnika. Ker je bil tudi on slaboten — oče, bratci in sestrice, so mu vsi za jetiko pomrli — je vse storila, kar mati more, da ohrani saj tega svojega edinca pri življenju, da bo imela v njem oporo na stara leta in ji enkrat domač človek z ljubeznijo zatisne oči k večnemu počitku.

Ker je bila izurjena v svojem poslu, so se ji prsti avtomatično, kakor sami od sebe, premikali, njene misli pa so mejtem romale drugod. Najraje so se drenjale okrog gospoda Stankota, solnca njene zemeljske sreče. Saj ravno misli na to solce in želja, da bi ji še dolgo sijalo in ogrevalo njene stare dni, je delalo njene prste tako mladostno gibčne.

Tolikokrat je pri tem svojem delu že preromala pot, po kateri ga je božja roka vodila k altarcu in s tem ožarila večer njenega življenja, a vedno se ji je zdela nova, vedno polna sladkih spominov, ki se jih ni mogla, ne hotela braniti. Tudi to pot ni trebala posebnega daru opazovanja, za spoznanje, da njene misli romajo. In če bi hoteli vedeti kod, bi jih brez dvoma našli pri Stankotu.

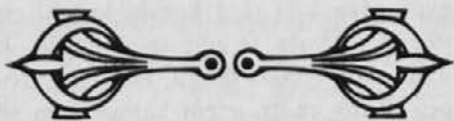
Saj je tudi druge svoje otroke rada imela in točila vroče materine solze na njih prezgodnjih grobovih. Pa ravno zato ni hotela oživljati spominov na nje, ker se je njih pot že končala s smrtjo, kar jo je preveč bolelo. Zato se je najraje bavila s Stankotom, ki ji je nedavno žalobni Miserere njenega življenja osladil z veselo Glorijo.

Tako živo, kakor morda še nikoli, ji je danes stopil pred oči oni trenutek, ko ji je prvič posijala zvezda, ki ji še zdaj tako ljubko sije — Stanko, mašnik Gospodov. Trenutek, ko je Stanko kot otrok prvič stopil pred njo in ji otroško priprosto re-

kel: Mama lepo je streči pri sv. maši, mašnik biti je pa še lepše. — Kajne, da bom jaz tudi mašnik? — Boš, dravec moj, boš, samo priden moraš biti, ker če je streči pri sv. maši angeljska služba, kaj šele maševati. — Bom mama bom, samo, da bom mašnik, je mali Stanko veselo vskliknil.

Ko bi bil on takrat pogledal mamicini obraz, bi bil opazil, kako je ona pri teh besedah hrepeneče pogledala proti nebu in skoraj slišno vzdihnila: Marija daj, da bo ta njegova in moja srčna želja kdaj resnica! Saj gospa Savec je bila vedno verna žena. Križi življenja, ji niso omajali vere, kakor toliko drugim. Ne, nasprotno, čem več jih je imela na onem svetu, tembolj se je njeno srce trgalo od vsega minljivega in se oklepalo neminljivega, večnega. Edina njena posvetna skrb je še bila, kaj bo z njenim zadnjim ljubljencem Stankotom. In zdaj ji pride z željo, da bi rad postal mašnik Gospodov. Od samega veselja bi se zjokala, da ji ni zastavila solza veselja zavest, otrok je še, vsak otrok ima v svojih nedolžnih letih take misli, ki se mu pa pozneje razblinijo. Da, marsikaterega je pozneje sram, če mu mati pove, da je kot otrok rad maševal.

O da bi njen Stanko ostal pri svojem otroškem vzoru, dokler ga res ne doseže. Marija tebi ga izročim, ti ga vodi, kakor si nekdanj njegovega patrona angeljskega sv. Stanislava Kostko, a pripelji ga, če je volja božja, prav do altarja. Samo enkrat bi ga rada videla povzdigniti Jagnje božje, potem grem pa tudi jaz rada odtod. Marija pomagaj mi, ti ga primi za eno roko, jaz ga bom za drugo in vodive ga k altarcu. Tako je odslej pogosto prosila in živela samo za ta Stankotov in svoj vzor. Vsako priliko je porabila, da je netila v njegovem nedolžnem srcu hrepenenje po njem. Zopet in zopet mu je pripovedovala, kako se je

njegov sveti patron ves čist in ne dolžen ob Marijini roki bližal altarku. Naj se je tudi on ljubeče oprime, pa bo tudi on enkrat Glorijo zapel. In Stanko je držal svojo besedo.— Vedno je bil priden in poslušen. Še večkrat na dan je mamico vprašal: Mama kdaj bova pa zopet maševala? In mamica mu je vstregla, kolikorokrat je le mogla.

Teško ji je bilo, ko je odhajal v kolegij, za vzorom. Vedno je mislila nanj, ali je še tako dober in nedolžen kot je bil. Ali mu ni morda kak spridenec, ki se povsod dobi, vzel veselja do Glorije. Vsakokrat se ji je pri tej moreči misli izvil iz ljubečega materinega srca bolesten vzdih: Marija, spomni se na pogodbo, ki sve jo sklenile. Ne! Spremenive jo! Glej daleč je od mene, spustiti sem morala njegovo roko. Primi ga ti za obe! Vzemi ga v svoje naročje, jaz bom pa molila. To je edino, kar morem storiti zanj. In Marija je bila videti zadovoljna.— Sprejela ga je v svoje posebno varstvo, ona je pa molila, kakor more moliti le mati za svojega otroka.

Materinsko srce ji ni dalo miru. Najraje bi ga bila že čez par dni šla obiskat, ker so se ji zdeli, kakor da bi bili meseci. A premagala se je. Saj še ni mogoče, da bi mogli izreči o njem svojo sodbo, si je dejala, naj ga malo spoznajo, potem pa takoj grem. Dolgi so bili ti dnevi, strašno dolgi. Pogosta pisma od obeh strani, so jih delala nekoliko krajše, tembolj, ker je bilo iz Stankotovih spoznati, da Marija zvesto drži pogodbo. Ničesar ni našla v njih, kar bi ji moglo zbuditi zle slutnje, da postaja drugih misli.

Tisto noč, ko se je namenila, da ga gre drugo jutro obiskat, ni skoro nič spala, deloma od veselja, deloma od skrbi, kaj ji bodo povedali o njem. Morda bo morala za tolikim dragim, kar je že pokopala, jutri pokopati še misel na njegovo Glorijo, ki ji je iz dalje že donela na ušesa tako skrivnostno in prijetno. Kdo ve?

Nestrpno ji je utripalo srce, ko je čakala v sprejemni sobi, kdaj se

odpro vrata in zagleda zopet svojega ljubljenca, ki ga že toliko časa ni videla. Kot srna je prihitel, ko so mu povedali, da ga mama čaka. Kakor če po dolgih deževnih dnevih zopet ljubko solnce posije, je bilo obema, ko sta se objela. Vprašujoče mu je pogledala v oči, ko so se prekipevajoči občutki svidenja malo polegli. Molče ga je vprašala: Stanko pusti, da vidim, če je v tvojih očeh še tista nedolžnost doma, ki si jo nesel s seboj in so jo tvoja pisma razodevala. In Stanko jo je tako otroško nedolžno pogledal, da ji je bilo žal morečih skrbi. Očitala si je, da je premalo zaupala Mariji. Še enkrat ga je pritisnila na srce, kakor bi mu hotela reči, Stanko odpusti!

Dragec, mu je potem dejala ljubeče, zdaj me boš pa še k gospodu rektorju popeljal, bi rada par besed z njim spregovorila, saj boš kajne? Prav rad mama, kadar hočeš, ji je odgovoril z neko samozavestjo, saj še nisem pozabil na tvoj opomin in svojo obljubo, da bom priden. Je že vedel, zakaj hočejo mame vedno tudi z gospodom rektorjem govoriti. In sta šla. Mama je šla v njegovo sprejemno sobo, Stanko jo je pa zunaj čakal.

Gospa Savec, mati Stankota Savec, se mu predstavi.—Me veseli gospa, prosim izvolite sest! Kajne Vi bi radi vedeli, kako je kaj z vašim Stankotom?—Da, gospod rektor, to je moja želja.—Srečne se šteje mo, gospa, da ste nam zaupali ta biser našega zavoda. Vsi, vzgojitelji in učitelji, smo ene misli, da je vaš Stanko dika zavoda. V šoli je pri prvih, v Marijini kongregaciji ena najlepših cvetk. Častitam vam!—Od same sreče ni vedela kaj bi. Rada bi se bila ljubeznivemu rektorju zahvalila za lepo spričevalo, pa je bila preveč ginjena. Hvala! to je še spravila ven, več ni mogla. Skušeni rektor je opazil njeno zadrego in ji hitro odvrnil: Hvala vam, ki ste nam zaupali tako vzorno vzgojenega fantka! Potem jo je spremil ven na hodnik.

Ko je bila zopet pri svojemu

Stankotu, bi ga bila kmalu vpričo rektorja še enkrat objela in še njemu zaklicala: Hvala ti, dragec moj, da si mi pripravil to veselje! Komaj se je še pravočasno spomnila, da je bilo to le njej povedano, da ohrani v svojem srcu, kot malo zadoščenje za njeno materinsko skrb.

S solzami se je poslavljal od svojega ljubljenca, da se vrne zopet domov. Niso bile solze žalosti, ne veselja, ampak nekaj vmes. Preveč tihega veselja je bilo še v srcu, da bi se mogla od žalosti zjokati, ko ga je poljubila v slovo.

O počitnicah je pa Stanko prišel k mamici. Oba sta že dolgo prej štela dneve svidenja. Z njim je zopet solce prišlo v hišo. Prehitro so jima tekli dnevi. Stanko je imel toliko lepega povedati iz kolegija, zlasti od Marijine kongregacije, kjer so imeli veliko ganljivih slovesnosti in krasnih govorov. Mamica je mej tem tudi veliko pripravila, da mu počitnice ne bodo v škodo. Najraje je bil pri njej.

Ti ljubki prizori so se potem leto za letom ponavljali. Dobivali so sicer od leta do leta bolj možki značaj, a na prisrčnosti niso ničesar zgubili. Vsi sosedje in sploh vsi, ki so z njima več občevali, so jo blagrovale, da ima takega sina. Vsi so bili ene misli, če kdo ima Stanko poklic za duhovski stan. Take in podobne sodbe so bile vedno balzam za materino srce. Vsled tega se ni nihče čudil, ko je po končanih srednjih šolah stopil brez pomisleka v bogoslovje. Čudili bi se bili, če bi se bil za kaj družega odločil.

Čem bližje je bila Glorija Stankotova, tem veselejše je bilo srce matere. Vedela je, da skoraj dobi pismo: Mama, pridi, ta in ta dan bom posvečen. Vendar bi bila kmalu od veselja omedlela, ko je res dobila povabilo. O Stanko, dragi moj Stanko, oprosti, samo danes te še tako imenujem, samo danes! Od jutri dalje mi boš gospod Stanko!

(Dalje prihodnjič.)

MOŽ IN ŽENA.

H. B.

(Dalje.)

Mož in žena. En košček nebes je skritih v teh dveh besedah za marsikateri zakonski par, a za marsikateri tudi en kos pekla. Ne manjka mož, ne manjka žena, ki blagoslovljajo dan svoje poroke, blagoslovljajo srečni: Da . . . Hočem . . . tistega dne. Žal, da tudi ni malo mož, ne žena, ki objokujejo, preklinjajo ta svoj dan in njega nesrečni: Da . . . Hočem . . . ki jim je odprl vrata pekla na tem svetu.

Mož in žena, ki vama je ta Da . . . Hočem . . . prinesel košček raja, dajta si malo v spomin poklicati tisti trenutek, ki leži morda že daleč za vama. Primerjajta ga z današnjim dnem, ko se obema morda že gube delajo na nekdanje tako cvetočih obrasih. Kajne drugačna so bila čustva ljubezni prvega poročnega dne, kot družega ali morebiti že tretjega, srebrne, zlate poroke? Prvi poročni dan je bila ta ljubezen bolj zemeljska, bolj čutna, navezana na zunanjo majniško podobo. V teku let se je z zunanjim čarom tudi ta zemeljska, čutna ljubezen, pomaknila v ožadje. Na njeno mesto je stopila druga, lepša, plemenitejša, duhovnejša, ki, dasi nima več nekdanje čutne podlage, vendar obstoja močna in možka kakor morda nikdar. Ni li res?

Mož in žena, ki vama je tisti usodni Da . . . Hočem . . . oprl zemeljski pekel, spomnita se še vidva nazaj na pomladni dan, ko so vama še rože cvetele. Primerjajta ga še vidva malo z današnjimi urami, ki so vama daljše, kot takrat dnevi! Kako hitro se vama je Glorija poročnega dne prelila v mrtvaški Miserere, kakor novomašniku, ki mu sovražniki imena Kristusovega že čez par dni potem kličejo: Proč z njim! Križaj ga! Narava vama še ni popolnoma spodmaknila podlage vajine čutne ljubezni, pa že britko obžalujeta tisti kratki, a toliko vsebujoči Da . . . Hočem . . . Kje je še vajin srebrni poročni jubilej, da ne govorim o zlatem in vidva sta že do grla sita eden družega. Vidva, ki sta si, morebiti ni dolgo tega, še zagotavljala, da hočeta v vzajemni ljubezni skozi življenje, da če treba v smrt, si zdaj želita kakor nekdanj Abraham in Lot na desno in levo, samo s tem razločkom, da ona dva iz ljubezni, vidva pa iz sovraštva. Ali ni tako?

Možje in žene! Odkod tu peklo tam nebesa, tu jok in kletev, tam ljubezen in sreča? Boste rekli, da od tod, ker je zakon loterija, kjer se včasih "urajma", včasih, oziroma navadno pa ne. Ne rečem, je ne-

kaj na tem. Ni vsaka za vsacega, ne vsak za vsako. Premalo se pazi na to. Vzrok je ta, ker so zakonski kandidati takrat najbolj nespametni, ko bi morali biti najbolj pametni. Kakor divji petelin so, ki takrat kadar poje ničesar ne vidi, ničesarne sliši. Srce nosijo v odprti roki, pamet pa v najskrivnejšem žepu. Seve potem se še redkeje "urajma" kot v loteriji. Mačke v žaklju kupujejo. Sicer je pa po toči prepozno zvoniti, Može in žene, s katerimi tu govorimo, so že izbrali kar so. Če dobro, jim je to gotovo pomagalo do zakonskih nebes, če slabo jim je poglobilo zakonski pekel. Odločno pa ni res, da bi bila dobra izbira edini vzrok sedanjih zakonskih nebes, oziroma pekla.

Možje in žene! Globokega nemškega modroslovca Kanta, ki je na vse drugo bolj mislil, kot na ženske, so nekoč vprašali, zakaj se ne oženi. Odgovoril je: Ali veste kaj se pravi po latinsko zakon?—Coniugium. —Da, coniugium, zakonski jarem. Komur se prijetno zdi biti v jarem uklenjen, kakor tovorna živina in to do smrti, ta naj se ženi, jaz si tega ne želim. Z naravnega stališča je prav povedal. In samo s tega je govoril, ker z nadnaravnega ni mogel. Njemu, ki je še Boga spravil

pod nož svojega razuma, pri tej izjavi zakrament sv. zakona gotovo ni bil pred očmi. Kdor pa moža in ženo v zakonskem jarmu gleda samo z naravnimi očmi in sicer ne le na poročni dan, ampak tudi tja preko srebrne ali celo zlate poroke, preko križev, težav, bolezni, mu mora prav dati, če kaj misli. On je. Gledal je naprej, kaj potem, ko pri enem ali drugem ali obeh naravni miki odpovedo in se oglasi še dolgotrajna bolezen. Skoraj neizogiben pekel. Redki, sila redki so, ki bi bili po naravi tako eden za drugega, da bi brez višje moči, z nezmanjšano ljubeznijo slavili srebrni ali celo zlati poročni jubilej. Pri večini, ki so samo na podlago naravne ljubezni postavili svojo zakonsko srečo, se začne pekel, ko se ta razblini, če ne še prej. Razporoka v kateri danes taki vidijo izhod iz tega pekla in se željno ozirajo po njej, je bila takrat še nekaj nezaslišanega. V zakonsko loterijo Kant tudi ni hotel staviti, ker jo je smatral to za preveč vagano reč, zato je ostal — samec.

Možje in žene! Tu imate pravi ključ do zakonskega pekla in zakonskih nebes. Tisti, ki so postavili zakonsko srečo na zgolj naravno podlago in iz nje izvirajočo ljubezen, mejem ko jim je bil in jim je

zakrament sv. zakona le postranska cerimonija, le nekak zunanji blesk, se znajdejo, ko rože odcveto in cvetje odpade, v zakonskem peklu. Naravna ljubezen je odpovedala, nadnaravne, zakramentaljne ni, niso nikoli računali z njo. Kjer pa ljubezni ni, tam je pekel. Ker je takih, ki so na tej bolj živaljski, kot človeški podlagi sklepali zakone, danes silno veliko, ni čuda, da je toliko zakonskega pekla, ni čuda, da je toliko razporok in glasnih, organiziranih klicev po svobodni ljubezni in svobodnem materinstvu. — Tisti pa, ki so položili zakrament sv. zakona in iz njega žuborečo ljubezen za temelj svoji zakonski sreči, uživajo zakonska nebesa tudi potem še, ko se je naravna ljubezen ob enem z naravnimi miki, v katerih je koreninila, razblinila. Ona ne računa z destletji, saj z dostimi ne. Rože v naravi in na licih hitro venejo in z njimi na nje navezana ljubezen. Ta, iz zakramenta sv. zakona žuboreča ljubezen, računa z večnostjo, ker ne prihaja iz mesa ampak iz zakramentalne milosti. Zato ne odpove ne v bolezni ne v starosti, nikoli. Bolno ženo in zdravega moža, bolnega moža in zdravo ženo, stare kosti in nagubano kožo obeh še prav tako trdno skupaj veže, samo

še bolj nesebično, kot zdrave, cvetoče, bujne postave.

Možje in žene, ki zdihujete in jokate in kolnete v zakonskem peklu, menite li, da za vas res ni drugega izhoda iz tega pekla, kot razporoka ali smrt enega od obeh? Ne, tako obupen vaš položaj vendar še ni. Le iz posmrtnega pekla ni rešitve, iz zakonskega še. Nepoklicanemu duhovniku in redovniku kliče sv. Avguštin: Če nisi poklican, stori, da boš poklican! Ne vem, zakaj bi isto ne veljalo tudi zakonskima, ki jima ne gre skupaj. Morebiti si se res zmotil, zmotila. Nista bila poklicana eden za drugega. Pa storita, da bosta! Če v zgolj naravni luči ne najdeta več eden na drugem kaj privlačnega, če vidita samo odbijajoče, prižgita si nadnaravno luč, ki vama je ugasnila, ako vama je kdaj svetila, pa bosta drugače videla. Zakon ki vama je bil doslej le navadna pogodba, saj življenje tako kaže, naj vama postane zopet, če je kedaj bil, zakrament, ki daje, kakor vsak zakrament, posebne zakramentaljne milosti, s pomočjo katerih je mogoče spolnovati sprejete dolžnosti v vsakem slučaju in položaju. Ko vama posije to solnce milosti in ožari vajine zdaj odbijajoče poteze, bo s svojimi žarki privabilo na dan novo pomladno življenje, polno cvetja, ki ne ovne ker je iz raja.

Možje in žene. Vam ki imate Ave Marijo in jo berete upam še ali že sije to oživljajoče pomladno solce, drugače bi ja ona ne imela vstopa v vaše družine. Morda ga tu in tam zakrije kak oblak, a se kmalu zopet pokaže. Toda, moj Bog, koliko je še zakonskih parov, kjer se dan na dan bliska in treska. Tudi te bi Ave Maria rada rešila iz zakonskega pekla in jim nazaj priborila košček raja. Pomagajte ji, da jim poda rešivno roko! Tu pri korenini, pri temelju družinskega kroga moramo začeti, če hočemo kedaj vzgojiti družinske kroge, kakor ga nam kaže naslovna podoba, sicer bi začeli hišo graditi pri strehi.

Ki je za nas bičan bil.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIŠ.

Piše Rev. Smoley.

V SPREMSTVU MATERE!

(Sedem postnih govorov.)

Rev. J. C. Smoley.

I.

Tedaj je Pilat Jezusa vzel in bičal. Jan. 19,1.

Kogar tare kaka britkost in žalost, ta rad pohiti k svoji materi, kjer najde najprej tolažbo. Mi vsi imamo sedaj žalost, pričel se je sveti postni čas, v katerem pogosteje pre-mišljujemo Kristovo trpljenje in smrt, in to je gotovo žalosten predmet. Katero srce bi ne bilo napolnjeno z žalostjo? In komu naj to potožimo? Imamo tudi mi mater, h kateri bi pohiteli?

Da, imamo jo: To je naša skupna Mati in Mati Kristova, Marija. K njej pojdemo, ob njeni roki bomo šli za trpečim Kristom. Premišljevat hočemo Kristovo trpljenje, katerega se je tudi Marija udeležila. To pre-mišljevanje Kristovega trpljenja v spremstvu Matere, naj bo znamenje naše ljubezni in hvaležnosti do Odršenika, bo nam pa tudi v korist. Varovalo nas bo greha. Ko pojdemo v spremstvu Marije za trpečim Jezusom, spoznali bomo tudi njene bolečine. Pri pre-mišljevanju Kristovega trpljenja bomo pa spoznavali tudi sami sebe, da bomo ložje dali pravo smer našemu bodočemu življenju.

Premišljevanja si bomo temu primerno razdelili: Razmišljali bomo:

1. kaj trpi Kristus;
2. kaj trpi Marija;
3. kak nauk sledi iz tega za nas.

Evangelist Lukež piše v svojem evangeliju: "Prišel pa je dan opresnih kruhov, ko je bilo treba zaklati velikonočno jagnje" (22, 7) Kristus je bil ravno takrat z Marijo in z učenci v Betaniji. Hotel je z nji-

mi jesti velikonočno jagnje, zato je poslal naprej dva svojih učencev, da bi pripravila vse potrebno. Na večer pa se je podal z učenci v Jeruzalem.

Prišla je sedaj prva boleost — Marije in Krista. Kristus se je poslovil od Marije. Povedal ji je, kam gre, da se podaja v trpljenje in smrt. Slovo je bilo težko. Marija je še enkrat objela svojega Sina. Gorke solze so lile po njenem obrazu, rada bi bila sama šla v Jeruzalem, da bi se dala bičati, da bi sama trpela križ in smrt za ljubljenega otroka!

Težko slovo! Kristus je odšel, ona je ostala v Betaniji. Kako grozna je morala biti noč! Po dolgem čakanju prihitel je pozno v noči ljubljenec Janez in ji ves prestrašen sporočil, kaj se je vse v Jeruzalemu dogodilo, kako je Judež izdal njene-ga Sina, kako so ga peljali k Ani in Kajfi, ki sta bila ene misli: Smrti je vreden, kako so ga odtod vlekli k Pilatu, od katerega so zahtevali, da izvrši nad njim smrtno obsodbo. V nezmerni boleosti je poslušala Janezovo poročilo. Ponoči ni mogla več v Jeruzalem. Toda komaj se je pričelo svitati, hitela je tja z Janezom in Magdaleno.

Pojdimo v duhu z Marijo v Jeruzalem! Dospeli bomo tja ravno k prvemu prizoru Kristovega trpljenja!

Ogromne množice ljudstva so tu zbrane. Trobentaci oznanjajo ljudstvu, da je Krist obsojen k smrti. Zgodaj v jutro ga peljejo k Pilatu, da bi potrdil smrtno obsodbo. Judje sami niso smeli nikogar k smrti obsoditi. Sem, k Pilatovi palači je hitela Marija z Janezom in Magdaleno. Med razburjeno množico so hodili sem in tja farizeji in šuntali ljudstvo proti Kristu, ki je bil rav-

no sojen. Vse to je morala gledati Marija. Naenkrat je stopil Pilat s Kristom pred množico. Toda kak je bil Kristus? Bil je zbičan! Njegovo telo, polno groznih ran, je trepetalo, na ramah je imel sramotni vojaški plašč, na glavi trnjevo krono, po licih mu je tekla kri. Takega je videla svojega Sina Mati!

Poglejmo še mi sedaj v duhu Krista!

Kaj je trpel Kristus?

Da homo to razumeli, treba premisliti, kako se je bičanje obsojen-cev vršilo. Rimljani sami so je imenovali: "horribile flagellum", grozno bičanje. Bičali so navadno le morivce in razbojnike. Obsojenca so slekli do pasa, privezali ga okoli vratu, nog in rok k stolpu, da se ni mogel ganiti. Pristopilo je potem šest rabljev, ki so ga zaporedoma, dva in dva, bičali. Bičali so obsojenca s spletenimi jermeni, na kojih koncih so bile privezane kovinaste osti. Bičanje je bilo grozno. Neredko se je zgrudil obsojenec vsled udarcev mrtev na zemljo. Pilat je hotel rešiti Krista, zato je ukazal, da ga bičajo. Rablji so pričeli svoje peklenko delo; udarec je padal za udarcem, koža je bila razbita, kri je tekla curkoma na zemljo.

Bičanje je bilo končano. Kristusa so odvezali od stolpa, zmučen se je zgrudil k tlom. Čemu se je pač dal bičati? Predno si damo odgovor na to, ozrmo se še na Marijo.

Kaj je trpela ona?

Bila je v Pilatovi palači, ko je bil sojen. Slišala je, kako so farizeji hujskali ljudstvo, slišala je grozni glas množic: "Križaj ga, križaj ga!" Pilat ga je hotel rešiti, rekel je: "Nikake krivde ne najdem na njem; kaznoval ga bom in potem ga izpustim". Misli je, da bo s tem ljud-

stvo zadovoljil in vpokojil. “Kaznoval ga bom”. Marija je vedela, kaj te besede pomenijo. Videla je v duhu, kaj se z njenim božjim Sinom zgodi, videla je rane, videla je kri. Kmalu je stopil Pilat z njim pred ljudstvo, in mu ga je pokazal: “Ecce, homo! Glejte, človek!” Razumete li, kak meč bolečin je takrat presunil Marijino srce? Kako so se spolnile Jeremijeve besede: “Komu naj te primerjam, hči Sijonska? Velike kakor morje so tvoje bolečine”.

“Velike kakor morje . . .” Rada bi mu bila pomagala, rada obvezala

njegove rane, a k Sinu ni mogla, ni smela. To ji je povzročalo zopet nove bolečine . . .

Premišluj sedaj, kaj sledi iz tega za nas!

Bičanje Krista je velika krivnost v njegovem trpljenju in ima velik pomen. Zveličar sam je to bičanje pred svojim trpljenjem omenil: “Sin človekov bo bičan”. Čemu toraj se je pustil bičati? Sveti cerkveni očetje pravijo enoglasno, da je bilo to v zadoščenje za telesne greha človeka. Ne bom posameznih navajal. Sv. apostol Pavel pravi: “Ali ne veste, da ste tempelj božji in da

sv. Duh prebiva v vas?” Smo tempelj sv. Duha, naše telo je tempelj božji. Kdor greši s svojim telesom izganja iz sebe sv. Duha.

Dragi moji, pogledjte na bičanega Krista! Pogledjte na rablje, ki ga bičajo, poslušajte, kako padajo udarci na njegovo sveto telo, pogledjte Ga, kako se je zmučen zgrudil na tla! Bo še kdo vas hotel grešiti svojim telesom?

Toda, dragi moj, ti, ki si grešil: Ne obupaj! Kri, katero je Kristus tu pri stebru bičanja preli, bo tvoje grehe izmila. Bolečine, ki jih je tu trpel, prosijo tudi za odpusčenje tvojih grehov. Vrni se, vrni se še danes k svojemu Bogu! Pogledj na Odrešenika, pogledj na njegovo Mater in živi tako, kakor se dopade bičanemu Kristu in Njegovi Žalostni Materi! Amen.

V SPREMSTVU MATERE!

(Sedem postnih govorov.)

Rev. J. C. Smoley.

II.

Vojaki so splekli krono iz trnja, in mu jo dejali na glavo.

Jan. 19. 2.

Prerok Zaharija je krasno proročeval o Zveličarju: “Raduj se, hči Sijonska, veseli se, hči Jeruzalemska: Tvoj kralj pride k tebi, pravičen in Zveličar!”

In ta napovedani kralj je v resnici prišel. Rodil se je v Betlehemu, radovali so se angelji pri njegovem rojstvu, iz daljnega Jutrovega prišli so se mu poklonit modri. In ko je pričel učiti, je učil kakor tak, “ki ima moč”; delal je čudeže, skazoval raznovrstne dobrote. Kot kralja ga je pozdravljalo ljudstvo, ko je jahal na oslici v Jeruzalem, po tleh so razprostirali svoja oblačila, obsipali ga cveticami in zelenjem in klicali: “Hozana Sinu Davidovemu!”

Poglejmo pa sedaj, dragi, kako je bil Kristus okrašen za čas svojega trpljenja. Kraljeva znamenja so krona in žezlo. Vse to je Kristus-Kralj dobil ob svojem trpljenju, na način, da nam poka srce.

Vi veste, kaj se je zgodilo, ko so

Marija premišljuje Simeonove besede.

ga zbičali. Ogrnili so mu, da bi ga sramotili, škrlatast plašč, kronali ga s trnjem, dali mu v roke trst, kakor molimo v rožnem vencu: Kateri si za nas s trnjem kronan bil.

Zadnjič smo v spremstvu Marije videli, koliko je ona trpela. Videla je še več. Videla je svojega Sin s trnjem kronanega, dasi ni bil običaj, da bi obsojenca pred smrtjo še na tak način mučili. Premišljajmo zopet:

1. kaj je trpel Kristus;
2. kaj je trpela Marija;
3. kak nauk sledi iz tega za nas?

Na Pilatov ukaz je bil Kristus bičan. Upal je, da bo ljudstvo odnehalo od svoje zahteve, da naj ga obsodi k smrti. Ko so rablji dokončali svoje delo, vlekli so Krista k sodni dvorani, kjer so ga imeli stražiti, dokler ni bila izrečena sodba. In tu so ga zasramovali na grozovit način. Sklicali so celo vojaško posadko, in k r a l j a. Slišali so, da ga Judje tožijo, da se imenuje kralja. "Kralju pristoja kraljevi plašč". Iskali so in našli star vojaški plašč. Potrgali so s Krista njegovo obleko, raztrgali znova vse njegove rane, posadili ga na slopec kakor na tron. "Še kraljeve krone mu treba", kričali so s posmehom. Hiteli so po trnje. Tega raste v Palestini povsod dovolj, in je posebno bodeče. Spletli so krono in jo potlačili Kristu na glavo. Da bi trdno stala, zabijali so jo s kolci vanjo. Grozne bolečine!

"Še žezlo!", so vpili. Prinesli so trst in mu ga dali v roke.

Tako so ga kronali za kralja! Koliko bolečin je moral Krist pri tem trpeti!

Pričeli so se mu posmehljivo klanjati. Evangelisti pripovedujejo: "In so ga začeli pozdravljati: Pozdravljen, kralj Judov! In so ga bili s trstom po glavi in so pljuvali vanj in so na kolena padali ter ga molili . . . In so mu dajali zaušnice". (Mark. 15, 18—19; Jan. 19, 2.)

Postojmo trenutek pri tem prizoru! Z glave teče kri. Vse telo trepeče od groznih bolečin. Ne trepeče li tudi naša duša groze in žalosti?

Krute muke so bile končane. Pilat je hotel Krista predstaviti ljudstvu. V škrlatastem plašču, s trnjevo krono na glavi, ga je peljal na vzvišeno mesto. "Jesus je toraj šel vun, noseč trnjevo krono in škrlatno oblačilo". (Jan. 19, 5.)

"Glejte, človek!" je vzkliknil Pilat, kakor bi hotel reči: Ni vam li še dovolj muk; glejte njegove rane! Vsaj že ni več človeku podoben!

Med množico pa, ki je zrla na Krista, bila je tudi njegova Mati. Koliko je trpela, ko je zrla vanj!

V spisih sv. Brigite čitamo o tem trpljenju sledeče: "Ko je Mati zazrla svojega Sina, s trnjevo krono na glavi, njegovo obličje vse okrvavljeno, vse zabuhlo radi zaušnic, je globoko vzdihnila, obraz ji je obledel, in kakor je Sinu lila kri po cellem telesu, tako so lile Mariji neizmerne solze iz njenih oči".

Ta grozni pogled na Sina raztrgal ji je srce!

V sv. Pismu beremo "Pojdite in pogledjte, hčere Sijonske, kralja Salomona v kroni, s katero ga je venčala njegova mati na dan njegove svatbe, v dan radosti njegovega srca". Kralja Salomona je kronala njegova mati v dan njegove radosti s krono, pristojala mu je krona — bil je kralj.

Tudi Kristus je bil kralj — kralj vseh kraljev, kralj nebes in zemlje. In tega Krista, tega kralja, kronali so na tak sramoten način.

Kak nauk sledi iz tega za nas?

To kronanje pri mukah Krista Gospoda ni bilo brez pomena; v njem so zapopadene velike skrivnosti.—

Čemu je to dopustil Gospod? — Vprašali smo se tako pri bičanju, dajmo si na to vprašanje odgovor tudi pri kronanju. Čemu?

Grozne bolečine je trpel Kristus pri bičanju za naše grehe s telesom. Za kake grehe je trpel mučno kronanje?

Odgovor na to je lahek: Trpel je za n a p u h l j u d i j !

Napuh je velik greh, hudo zlo, ki pelje človeka v večno pogubljenje. Poglejmo na prvega človeka! Kaj

ga je privedlo k nepokorščini in k odpadu od Boga? Bil je n a p u h. "Bota kakor bogova", obljubljala je kača—satan.

In za ta greh napuha je bil Krist sramotno kronan s trnjevo krono. A ne samo za greh napuha prvih starišev, marveč za napuh vesoljnega človeštva.

Poglejmo v človeško življenje: kaj je navadno vzrok odpada od vere, preklinjanja, bogokletstev itd.? Navadno napuh! Človek se dviga proti Bogu!

Napuhnjeni so nekateri vsled je učenosti, mislijo, da ne potrebujejo več Boga, da ga morejo tajiti. "Kdo je Gospod", klical je v svoji prevzetnosti Faraon, "da bi moral poslušati njegov glas". In dodjal je: "Ne poznam Gospoda!" Podobno kriče brezverci vseh, zlasti naše dobe: "Kdo je Bog? Jaz ga ne poznam!" In dostavljajo: "Boga ni!"

Kako velik greh revne stvari proti svojemu Stvarniku! Seveda s tem le sebi in drugim, ki jih je v brezverstvo zapeljal, pogubo pripravljala.

Gospod je trpel kronanje s trnjevo krono za našo prevzetnost, za naš napuh!

Dragi moji, ne dajte se zapeljati k napuhu, in prevzetnosti! Pravilo vašega življenja bodi vam Kristov opomin: "Učite se od mene, ker jaz sem krotak in iz srca ponižen". Le tako pridete za Kristom in za njegovo Žalostno Materjo v nebesa. Amen.

MORDA ŠE NE VESTE,

da je tu v naši cerkvi vsako nedeljo in zapovedan praznik tretja sv. maša za naša dva nabožna lista "Ave Marijo" in "Glasnik", oziroma za njiju naročnike in dobrotnike, kakor naši farani vsako nedeljo slišijo oznanjevati. Odtod srkata moč, da si kljub raznemu nasprotovanju utirata pot po naših naselbinah.

Iz katoliškega in nekato- liškega sveta.

Rimske novice. Meseca marca bo imel sv. oče takozvani kozistorij v katerem bo mej drugim imenoval štirinajst novih kardinalov. Mej kandidati se imenujejo tudi trije ameriški nadškofje: njujorški, čikaški in filadelfski. — Kongregacija sv. obredov, oz. papež je imenoma izobčil iz katoliške Cerkve vseučiliškega profesorja-duhovnika Ernesta Buonaiuti, ker se njegovi nauki, ki se jih trdovratno drži in več verjame svoji zmotljivi glavi kot nezmotljivi Cerkvi, ne strinjajo s katoliškim naukom. — Papež je prispeval dva milijona lir za izstradane nemške otroke, ki jih bodo spravili v Italijo. — Papež je pisal svojemu državnemu tajniku kardinalu Gasparriju pismo, v katerem pravi, da je sveto dolžnost drugih dežel, ki so v boljšem gmotnem stanju, da pomagajo popolnoma izstradani Nemški Avstriji. Kardinal državni tajnik je dobil nalogo, to vsem diplomatičnim zastopnikom pri Vatikanu sporočiti. — Zdaj je šest in dvajset različnih narodov diplomatično zastopanih pri Vatikanu. Od l. 1914. pa do danes štirinajst več kot prej. — Za svetnika bo proglašen sloviti kardinal-jezuit Belarmin, ki je umrl l. 1621., po učenosti in svetosti ena najsvetlejših zvezd svojega časa. — Še en drugi proces za proglašenje blaženim je v teku. Tista srečna je pa indijanka Katarina Tekakwitas, liliya plemena Mohav imenovana. L. 1675. se je dala krstiti, vsled česar so jo njeni rojaki zelo preganjali. Umrla je pet let po svojem krstu, kot nekrvava mučenica. Božji duh pač veje kjer hoče. — Za sedemstoletnico III. reda sv. Frančiška je sv. oče izdal apostolsko pismo na vse škofo vesoljnega sveta, v katerem jih v toplih besedah spodbuja, naj skrbe za razširjanje Frančiškovega duha potom tretjega reda. Može in žene bogate in proletarce, kliče na jasno Frančiškovo pot, ki je pot Kristusova, edina pot, ki pelje v življenje.

K materi se vračajo. Zadnje čase so se trije prominentni možje povrnilo v naročje prave matere Cerkve. Ti so: Vseučiliški prof. Dr. Curtius, v Marburgu na Nemškem, protestant, Dr. Albani, protestantski župnik, ter tajnik japonskega poslaništva v Rimu.

Prvi je priznani učenjak na polju klasičnega jezikoslovja, zato je njegovo spreobrnjenje mučno vplivalo na protestantske znanstvene kroge. Drugi je bil svoj čas protestantski župnik na Štarskem in Koroškem, kjer je imel sredi katoličanov priliko spoznati katoliško

Cerkev. In jo je. Vrnivši se v svojo domovino na Saško, kjer je bil župnik v Lužicah, se je takoj pridružil nekemu društvu prominentnih protestantov, ki je imelo v svojem programu delati za zedinjenje s katoliško Cerkvijo, v katere naročje se je sedaj vrnil. Tretji, tajnik japonskega poslaništva v Rimu, je ondi spoznal svojo mater in se je oklenil. Krstil ga je monsignor Ceretti, boter mu je bil knez Al Buoncompagni. — Mejtom ko veter pleva na vse strani raznaša, padajo zdrava, klena zrna v materino krilo.

Z dežja pod kap, kakor mi, so prišli tudi rumunski katoličani. Sedmograški škof, grof Majlath, je šel, potem ko je bil s svojimi kanoniki dolgo časa vjetnik v lastni hiši, v Rim, iskat varstva za svoje katoličane. Žalostno je, kar je poročal sv. očetu. Navedel je več slučajev, ko so katoliškim duhovnikom pretli s pet in dvajsetimi batinami, če niso hoteli po shizmatično kriza delati. Surovo shizmatično vojaštvo je na vernih duš dan grobove katoliških pokopališč s tem oskrnilo, da je prižgane sveče mandralo. Pri vsaki pridigi je rumunski cenzor. Če pridigar malo drugače pove, kakor je prej pridigo cenzuri predložil, že pandur zakriči nad njim. S tem, takozvanim "prižniškim paragrafom", so hoteli tudi Jugoslavijo osrečiti, kar se jim pa za enkrat ni posrečilo. Kaj še pride ne vemo. To pa vemo, da verbum Dei non est alligatum, beseda božja ni prikljenjena.

Kaj zahteva predsednik republike Kolumbije? Skoraj neverjetno se sliši, pa mora biti že res, da je prosil francozko vojno vodstvo, naj mu za njegovo vojaško zrakoplovno šolo pošlje v tej stroki izvežbanih častnikov. No to še ni nič hudnega, pač pa pogoj, ki ga je stavil. Prosil je, naj se mu pošlje le častnikov, ki so praktični, ne samo po imenu katoličani, ker, kakor pravi, v Kolumbiji le tako vojaštvo živa spoštovanje, ki izvršuje svoje verske dolžnosti. Ta zahteva bi bila pač pri marsikateri državi neizpolnljiva. Če so jo Francozi izpolnili, mogli izpolniti, poročilo ne pove.

Čast holandskim katoličanom, že večkrat se nam je kaj poročalo o zavednosti, odločnosti in krasni organizaciji holandskih katoličanov. Na praznik Brezmadežne so zopet pokazali, kaka živa katoliška zavest jih prešinja. Katoliški trgovci glavnega mesta Amsterdam, so za ta najlepši Marijin praznik, čeravno na Holandskem ni ne cerkveno ne dr-

žavno zapovedan, sklenili, da hočejo imeti Brezmadežni na čast ta dan trgovine zaprte. To so tudi storili. Protestanton, ki imajo v mestu večino, je ta verska zavednost in odločnost zelo impenirala, globok vtis napravila nanje.

Iz katoliške Španije se poroča, da ondi verski duh in stare verske navade še vedno globoko posegajo v vse javno življenje. Priča temu je slavnost blagoslovljenja avtomobilov, ki se je nedavno vršila v madridskem mestnem parku Retiro. Sredi parka so postavili krasen altar na čast sv. Kristofu, patronu avtomobilistov. Po sv. maši je župnik cerkve sv. Jeronima ob spremstvu orkestra blagoslovil avtomobile. Vrsto blagoslovljenih avtomobilov so otvorili trije kraljevi. Slavnosti je kot zastopnica dvora prisostovala infantinja Izabela.

ZAHVALE.

Iskreno se zahvaljujem Mariji in ljubemu Jezusu za ozdravljenje mojih otrok in darujem v ta namen \$1 za Ave Marijo. Obenem tudi lepa hvala za stenski koledar!

Frances Brodnik,
Colinwood.

Javno se zahvalim Materi Božji za ljubo zdravje moje hčere in darujem za Ave Marijo \$1.

Mrs. Zagar,
Brooklyn.

Obljubila sem Žalostni Materi Božji, da se ji bom v Ave Mariji javno zahvalila, če sprosi zdravje moji hčeri, za kar sem jo prav zaupljivo poprosila. In res je moja edina hčerka po treh mesecih bolehanja zopet ozdravela. Zato ti sočera hvala najboljši, nebeški zdravniči!

J. Kmet.

Ker sem prepričan, da Marija pomaga, in uslišuje prošnje svojih otrok, ki se zaupno k njej zatekajo, sem se tudi jaz v svoji tiski s polnim zaupanjem obrnil na njo in dobil pomoč. Iz hvalečnosti za uslišano prošnjo prilagam \$2 za Ave Marijo.

John Mlakar,
Aurora, Minn.

Hvala in čast presv. Srcu Jezusovemu in preblaženi Devici Mariji za večkrat uslišane prošnje, zlasti ob priliki operacije, ki sem jo z božjo pomočjo, na Marijino priprošnjo srečno prestala. . . . Iz srca sem Vam hvaležna, da morem prebirati Vaše prekrasne liste, ki so mi že veliko tolažbe prinesli. V podporo pošiljam \$1.00.

Ana Filak, Pittsburgh.

NAŠ STRIČEK

Dragi boys in girls:—Ko boste to moje pismo dobili v roke, bo že zopet sveti postni čas. Zopet boste hodili pridno k pobožnostim svetega križevega poto in postnih pridig, kjer boste čuli marsikaj lepega. Kaj ne, da boste pridno hodili. I know you will.

Kaj pa pomenja post ali kakor pravimo po angleško "lent"? Vsi veste, kaj ne? Spominja nas na 40 dni Jezusovega posta in pa na Jezusovo trpljenje. Sveta cerkev nas hoče s tem lepim Jezusovim zgledom pripraviti do tega, da bi se tudi mi zatajevali. Zatajevanje? Kaj je to, veste? "Selfdenial". We must deny ourselves something what we would like to have or to eat. Na pr. Vsi otroci imate radi "candy". Sure, you all do like candy. Ali vsakdo ima rad v ustih, kakor pravijo Slovenci "čik", vi pravite "chewing gum", nekateri otroci imajo še preveč radi to "čikanje" in se še v cerkvi spozabijo, da ga denejo v usta, kar je pa posebno grdo in nespodobno. Nekateri ste navajeni iti vsako nedeljo ali še večkrat v "Movies". In tako imamo še veliko stvari, katere imajo otroci radi.

Kaj je toraj dolžnost dobrega otroka v postnem času? — Mary tam iz Clevelanda, boš pa ti to povedala! Da, prav imaš! Selfdenial! Mesto, da bi šel boy v "Movies", pa pravi, "ne bom šel. Zato ker imam Jezusa rad, ki se je postil in ki je za me trpel, ne bom šel, temveč bom spravil ta denar in ga dal za misijone, ali ga bom dal v cerkveno "boxo" ali ga bom poslal stričku za dobre časopise, da nam bodo še večkrat kaj pisali in nam lepe slikice naslikali v Ave Maria".

Ali mesto da bi girl kupila "candy" za denar, katerega ji je teta dala, pa

pravi, "ne bom. Ker imam rada Jezuska, ki je za me umrl na svetem križu, bom raje dala ta denar za enake namene, kakor ta "good boy"."

Now, boys and girls on the corner! Lent is here. Do not forget that! Remember, what this season of the church year means for you!

Da bomo pa še drugi videli, kako si vi mislite ta čas, kako ga boste preživeli in kaj boste storili dobrega, Vam pa dam "home work", da mi vsak piše in mi odgovori na vprašanje: "Kaj bom storil dobrega letošnji postni čas". In za najboljšo nalogo bom poslal za velikonočne pirih lep dar vsakemu, kdor bo poslal nalogo in priložil 10c v znamkah za odgovor. Imam nekaj posebno lepega za letošnjo veliko noč — for my darlings on the corner.

Come on, boys and girls! Take your pen, sit down and write me at once!

Pa na strička ne pozabite!

Vaš striček.

Soudan, Minn. — Dragi striček: Jas sem učenec 6 razreda in hodim v Soudan Public šulo in me veseli slovensko pisati ker so me moj oče navadili pisati in brati slovensko. Zatoraj, dragi mi striček, se bom večkrat oglasu v našem listu Ave Maria, ker se ga je ata naroču za zmiraj, rad berem posebno od strička. Z Bogom, dragi striček.

Tony Ercull.

Dragi Tony: — Kako imaš dobrega ata, da so te naučili tudi slovensko. Vidiš, kolikor več jezikov človek zna, toliko več ljudi velja. Posebno me veseli, ko mi obljubljaš, da boš večkrat pisal. Le večkrat mi piši, ker boys and girls na kornerju zelo radi bero take lepe dopise kot je tvoj. Pozdravi prav lepo tvojega ata.

Tvoj striček.

Gowanda, N. Y. — Dragi striček: — Tudi jast bi rada prišla na vaš korner, jast sem stara 10 let hodim v Gowanda Public School v 5. glejt in v cerku Svetiga Jožefa. Good by, bom pa drugič več.

Virginia Belec.

Draga Virginija: — Kako imaš lepo ime! ako moraš biti še le pridna. Kaj ne, da si? Seveda si, ko znaš tako le-

po slovensko pisati. Le še večkrat mi piši. Teško bom čakal tvojega pisma, da ga bom zopet pokazal boys and girls na kornerju. So long! Virginija.

Tvoj striček.

Greaney, Minn. — Dragi striček: — Jaz sem stara 9 let sem v 4 razredi dragi muj striček jest bom malu pisala bom ana uganka dala: Eden mož je šu na pitek in je ostou tri dane in pol čes tri dane je pršu spet nazaj na pitek.

Mary Flake.

Draga Mary: — Ta uganjka je pa tako težka, da je jaz ne znam rešiti. To nam boš morala pa že kar sama razrešiti in povedati kaj pomenja. Kaj ne, da nam boš takoj pisala, ker ne mislim, da bi jo kak boy ali kaka girl mogla rešiti. So long, draga Mary.

Tvoj striček.

Cleveland, O. — Dragi striček: — Tudi jaz sem se namenil en par vrstic vam napisati in Vas iskreno pozdravljam ker vam danes vprvič pišem pisem velikrat sem že bral v Ave Maria kako Vas drugi šulari pozdravljajo tako tudi jaz iz srca želim in ko ne morem vam družiga poslati ki še nič ne zaslužim pa vam obljubim, da bom molil za vas in eno sveto obhajilo za vas daroval spomnite se tudi Vi mene pri daritvi svete maše, da bi bil zdrav in da bi se lahko učil in da bi me Marije varovala na duši in na telesu star sem devet let in sem naučen v četrtr razred v St. Laurence School.— Good bye, I will remain a good friend to you.

William Lipoglavšek.

Dragi Willie: — Kako sem bil vesel tvojega lepega pisma. Kako znaš lepo sestaviti. Ti nam boš moral pa že še večkrat pisati, kaj ne da boš? Kaj ne, boys and girls da nam mora Willie s Clevelanda še večkrat pisati? Toraj, so long, Willie! in prav lepa hvala za tvoje molitve in za tvoje sveto obhajilo, katero si za me daroval. Bog te blagoslovi!

Tvoj striček.

Burdine, Pa. — Dragi striček: — Jaz Vam pošiljam moj Xmas prezent, ki je bilo sveto obhajilo, katero sem sprejel za Vas na Xmas. Please tell the "pro-

position" on how to make money.

Rudolf Kopach.

Dragi Rudolf:—Hvala ti lepa za tvoj Xmas prezent! Bog te blagoslovi! Kar se tiče "proposition" imaš v tej številki vse povedano. Vprašanje je samo, če je veliko Slovencev pri Vas, da bi kdo mogel kupiti "papers". Pozdravljeni!

Tvoj striček.

Soudan, Minn. — Dragi striček: — Jas ne znam še prov pisat po slovensko jaz sem stara 11 let in sem v 4 razredu in hodim v Soudan School public. Moj sester je ime Edith Fréul jaz bi rada prišla na Vaš korner enkrat in sedaj pa vas pozdravim. Z Bogom

O. Erchul.

Draga Miss Erchul: — Ne vem, kako so mi moja očala kazala, da nisem mogel prav prečitati, kako ti je prav za prav ime. Čital sem "Zosor". To pa vendar ne more biti. Vidiš, se že staram, zato pa ne vidim več tako dobro. Kajne, da mi boš še enkrat pisala, pa mi povedala, kako ti je prav za prav ime?

Tvoj striček.

Cleveland, O. — Dragi striček: — Najprej vas lepo pozdravim in povem vam, da sem en pismo Vam napisala in sem mislila poslati na pošto pa nisem mogla najti pisma vse glih sem pa šla na Xmas Day za Vas in za Vaše namene k svetemu obhajilu in zdaj Vam vošim vesele božične praznike in srečno novo leto če je prov že minilo jest ne morem pomagati. Strička se ne smej pozabiti za Xmas Day. Druzega nimam zdaj nič za povedati. Vaša hvaležna

Angela Godec.

Draga Angelca: — Kako mi je žal, da se je pismo zgubilo, ker vem, da si mi samo lepe stvari pisala. Jako je pa lepo od tebe, da mi pišeš sedaj in se me spominjaš. Ti ne veš, kako sem bil vesel. Tako je, prav imaš, ko praviš, da se strička ne sme pozabiti. Seveda da se ga ne sme, ker tudi striček na Vas ne pozabi, in ima vse vas na kornerju tako rad. Le še kaj piši, draga Angelca!

Tvoj striček.

Joliet, Ill. — Dragi striček: — Jaz sem učenec četrtega razreda in hodim v šolo sv. Jožefa. In jaz sem strežnik pri sveti maši vsako drugo nedeljo. Nas je veliko otrok učencev in učenk nekoliko čes sedemsto in imamo vsako nedeljo deveto mašo za vas otroke. In jaz sem deset let star. Z Bogom, dragi striček.

William Lamuth.

Dragi Willie: — Kako je lepo, da tako rad strežeš pri sveti maši. To je lepa angeliska služba, katero smejo dečki opravljati. Zato je vedno lepo znamenje za dečka, kateri rad streže. Dragi Willie, kaj ne, da boš še večkrat pisal, ker tako radi kaj čujemo, kako se kaj imate, boys and girls, tam v lepem Jolietu. So long, dragi Willie.

Tvoj striček.

Cleveland, O. — Dragi striček: — Zopet se oglašim ali se bojim ker vas preveč nelepim in se bojim da bi me ne zapodli s kornerja, Pa saj me ne

boš, ker me preveč radi imate ker ste mi že toliko lepih podobic poslali moj ata pravijo Striček te imajo pa res radi jest sem jim pa rekla, saj imam tudi jest ih rada mogoče vi ne veste zakaj vas ima jast tako rada vi ste mene krstili, kar bo že 14 let. Veste da sem sedaj že velika zdaj se vam pa lepo zahvalim za lepe podobice in moj bratec in se vam lepo zahvalim za vaše pismo in sem jako vesela ki mi pišete da bi vam postlala foteregrafije jako rada ali nimam druge ko ta ko sem prejela slovesno sveto obhajilo pa sta tudi moj bratec in sestrica ker imam samo ta dva. Pa ne smem pozabiti da sem spet enega naročnika dobila za Ave Maria, Miss Margaret Hočevar to je iz mojga razreda in to je pa njena slika smo jako prijatele pa sem nena mama prosila da ji naj to vesele naredi da jo bom zapisala in naročila pa so dovolil. Good bye striček. I am your friend

Christine Zakrajšek.

Draga Christine: — Kako sem ponosen na te, da sva celo v duhovnem sorodstvu, ker praviš, da sem te jaz krstil. To me pa jako veseli in te imam sedaj še veliko raji. Poleg tega pa, kako bi te ne imel rad, ko si že toliko novih naročnikov nabrala, da mi skoraj v vsakem svojem pismu najmanj enega pošlješ. Zato sem ti zelo hvaležen in Marija naj ti novrne, kar storiš za njeno čast bo pomagaš razširjati njen list. — Dragi otroci, boys and girls of the corner, pogledite našo malo prijateljico Christine, koliko je že storila za list Ave Maria in koliko novih naročnikov nabrala! Kako je to lepo. Ko bi mi vsak mojih prijateljčkov in prijateljic naredil enako, pa bi nas bilo kmalu dosti, dosti! — Posnemajte jo! — Tebi pa, draga Christina, še enkrat lepa hvala in Bog ti plačaj!

Tvoj striček.

Greaney, Minn. — Dragi striček: — Jest sem star 13 let sem u šestem razredi. Bom še pa jest enkrat prišel na korner res ne morem nobenga naročnika dobit moja mama ima vse tri liste.

Tony Flake.

Dragi moj Tony: — Ne zameri mi. Ne vem kaj je naenkrat z moimi očali, da mi tako neumno kažejo. Kar nisem mogel prečitati tvojega pisma. Rad bi ti bil odgovoril, pa ti eye glasses! Veš kaj, Tony, daj mi še enkrat pisati, pa še enkrat novej, do takrat bom imel na že popravljena očala. Kaj ne da boš? Precej danes se vsedi in napiši! Pozdravljen.

Tvoj striček.

BOYS, LISTEN!

How to make some money every Sunday!—This was the question I asked you some months ago, that you should ask me. Now, after I've received several letters inquiring about this question I answer it here to you: Catholic boys & girls can make some money every Sunday by selling our three papers in front of your Church after each mass.

My boys here in Chicago are doing that every Sunday. I would like such good boys or even girls in every colony who would do this good work and be apostles of the Press. We give special prices to such boys so that they make something for themselves. For instance, if they sell one copy of "Ave Maria" they make four cents for themselves, if they sell one "Edinost" they make two cents, if they sell one "Glasnik" they make two cents. Or if they sell some of the books or "Koledar", they make more.—So, boys and girls, who would be willing to do this work, should ask papa or mama for permission and if they allow them, they should write me and we will send them all the information needed. So long, boys and girls.

Vaš striček.

VPRAŠALNI KOTIČEK.

Vprašanje: Sv. pismo pravi, da je Bog prvega človeka iz prsti naredil, družega pa iz rebra prvega. Kdo nam je pa to povedal, saj vendar nobenega človeka ni bilo zraven, ko se je to godilo. Enako glede vsega stvarjenja. — Neki socijalist mi je to zabrusil. Prosim odgovorite v vprašalnem kotičku.

Odgovor: Na to vprašanje Vam hočemo dati dva odgovora na razpolago. Enega za ta pametne, enega pa za ta prizmojene, kakor je bil tisti socijalist, ki Vas je to vprašal. Rabili boste najbrž samo družega, ker pametnim kaj tako bedastega niti na misel ne pride.

1. Odgovor za ta pametne:

Pri stvarjenju prvega človeka — Adama, res ni moglo biti družega zraven, saj je bil on prvi. Pri stvarjenju drugega človeka — Eve, je bil pa že eden zraven — Adam. No pa na tega se ne bomo sklicevali, ker ta je takrat spal. Lahko rečemo, da ni bilo nobenega zraven, človeka namreč, ki bi nam to povedal. Kdo nam je tedaj povedal, da je bil Adam iz prsti narejen, Eva pa iz njegovega rebra? Bog sam! On je pa menda bil zraven. Ali ne? Tedaj nam je tudi lahko povedal. In nam je. Sv. pismo je božja beseda in ono nam to pove. Kdor tega ne prizna, ne veruje, s tem imejte kolikor mogoče malo opravka. Sam apostelj pravi, da ga niti ne pozdravljajte — neque Ave ei dixeritis.

2. Odgovor za ta prizmojene:

Socijalist, pravite, je bil tisti, ki je to 'velekunšno' vprašanje 'pogrunta!' Veste socijalisti so mej onimi, ki pravijo, da se je vse iz materije, snovi razvilo, gori do najvišjega — Boga. Seve, da potem tudi človek. Privrženci so takozvane-ga Darwinovega nauka, ki pravi, da se je človek razvil iz opice. Opica je človekova stara mati, biki in krave po hlevih njega prastari očetje, ožroma prastare matere, teleta in telice pa prastari bratci in sestrice. Se ne šalimo, tako uči darvinizem in socijalisti mu ploskajo, znamenje, da jim govori iz srca. Če vam bo tedaj dotični ali kdo drugi

to vprašanje stavil, naj tako le odgovarjate: Kaj misliš, da človek ni stvarjen? — Ne? Odkod pa je? Če je socialističnemu nauku dosleden, bo moral odgovoriti: Iz živali, iz opice! — Odkod pa ti to veš, kdo ti je povedal? — "Učenjak" Darwin. — Je bil on ali kdo drugi zraven, ko je prvi opici odpadel rep in je postala človek? Potem bo že vedel, koliko ura bije, dobil bo nos kakor ima opica rep. Seve če ima kako tako za staro mater, ki ima rep

Cleveland, Ohio. — Dragi urednik! Dvajset let je že minilo, kar sem prišel v to novo domovino in se udomačil v njej. Postala je moja druga domovina. Vendar nisem pozabil na ono, v kateri je tekla moja zibelka. Večkrat moj duh poroma preko morja v rojstni kraj in vslej se vrne obložen s spomini, ki so mi dragi. Ko sem te dni z velikim užitkom bral Vaš lepi list "Ave Maria", kakor ga vedno, sem se na enkrat znašel doma v Velikih Laščah, pri novi maši. Dolgo je že tega, a se še tako živo spominjam, kakor bi bilo včeraj. Eden Vaših sobratov je bil slavnostni pridigar. Začel je z besedami: Vsak dober dar pride od zgoraj, od Očeta luči. Te besede so mi prišle na misel, ko sem bral Ave Marijo. Pač zato, ker ste tudi Vi, gospod urednik, dar božji, ki ga je sama Marija pripeljala čez morje, Vam navdala misel vstanovitvi ta lepi list in Vas podpirala v hudih, a zmagovalnih bojih zanj. Tolaži naj Vas to, da ga na tisoče Slovencev širom Amerike vsakih štirinajst dni z veseljem pričakuje, rado bere in si jemlje njegove lepe nauke k srcu. Na stotine Slovencev je po njem zopet našlo že zgrešeno pravo pot. Po Mariji so prišli k Jezusu nazaj. Zato Ave Marijo v vsako slovensko hišo, bodi geslo vseh, ki jo poznajo. —

Tu pri nas še versko življenje prav lepo razvija, za kar gre hvala našima vnetima in vsestransko delavnima gospodoma Fathru Ponikvarju in Fathru Bombaču. Če se spominjam dvajset let nazaj in zdaj, kaka sprememba v naši naselbini! Sv. Vid je imel takrat še malo cerkvice, ali bolje rečeno, kapelo. Pa je bila prevelika. Saj nas je bilo ob nedeljah komaj petdeset pri sv. maši. Danes je cerkev večja. Štiri sv. maše imamo vsako nedeljo. A bomo morali kar resno in kmalu začeti s zidanjem nove cerkve. Seve, ko bi bilo vsem, kolikor nas je, toliko na cerkvi, kolikor bi jim moralo biti, bi lahko sezidali tako, kakor je Sv. Štefana na Dunaju. Tako, kakoršne Slovenci v Ameriki nikjer nimajo, bomo pa že pozidali. Za to nam jamčita naša dva za vse dobro vneti gospoda in lepo število dobrih naših ljudi, ki jih še vedno preveča oni pristno slovenski duh, ki je našo staro domovino tako rekoč posejal s cerkvami.

Vaš prijatelj in dosmrtni naročnik Ave Marije
Ivan Zakrajšek.

Ribniškim rojakom! Ribničani niso le znani po svoji izvrstni suhi robi in zdravi šegavosti, ampak tudi po svoji globoki vernosti in ljubezni do svoje ožje domovine, lepe ribniške doline, lastnostih, ki jih po svetu vsak drugi prej obrusi, kot Ribničan. Spominjam se še, kako se je mladim gospodom, ki so mej njimi kaplanovali, tožilo po njih. Najraje bi bili videli, da bi bila rajbnska fara vsako leto prazna. Ponovno so nasprotniki že poskušali z obupnim naskokom to trdnjavo zavzeti. Ni se jim posrečilo. Ribničani so naši Tirolci, od katerih vsak otečeno glavo odnese, kdor jih naskoči. Seve tudi oni morajo, dasi je mej njimi toliko junakov kolikor jih te, z združenimi močmi nastopati, če se hočejo trajno vsepešno zoperstavljati sovražnim navalom. V ta namen so si že davno postavili krasno vežbališče za mlade, sveže čete — krasen društveni dom. Škoda, da so ga vojaki, ki so bili za časa vojne v njem nastanjeni, zelo poškodovali, požgali, kar se je dalo odtrgati. Orlovski kroj je bil pa marsikateri prisiljen porabiti za vsakdanjo obleko, ko je bila taka stiska in draginja za njo. Tako zdaj, ko bi morali dobro izvežbani in opremljeni, kot en mož nastopiti proti sovražniku, ki pripravlja nov organiziran napad na njih in naš biser, čutijo, da nimajo vrejenega doma in opreme, kakor bi želeli in bi bilo treba. Sedanji vneti g. kaplan Vinko Lavrič, se na vso moč trudi, da bi temu nedostatku odpomogel, pa ima preprazne roke. Ljudje mu seveda radi pomagajo, kolikor morejo, a neznosna draginja jim je skoro tako osušila žepa, kakor je njih roba. Kaj pa, ko bi mi naše Amerikance malo podregali, si je mislil, oni imajo tolarjev več kot mi viter, prepričan sem, da ne bo zastonj. Mišljeno storjeno! Te dni smo dobili od njega oglas sledeče vsebine:

Slovensko kat. izobr. društvo Ribnica.

Ribniškim rojakom in rojakinjam!

Kruto je posegla svetovna vojna v naše Slovensko katol. izobraževalno društvo. Vojaki bivše Avstro-Ogrske, so v nekdanji lepi dvorani prali in sušili svoje umazano perilo, žagali in razbijali drva, pol odra so sežgali. V strašni naglici se je rešilo, kolikor se je sploh dalo. Pomagajte, da bo zopet dom izobrazbe in poštenja.

"Orel". Fantje, mladi in krepki, zopet prihajajo k telovadbi, a nimajo potrebne telovadne obleke, kupiti je ne morejo. Nimajo kroja, ker so bili prisiljeni, prikrojiti si ga za vsakdanjo rabo. Pa "Orel" se hoče razvijati in deluje nevtrudno. Nastopil je v Mariboru, Višnji gorji, pri sv. Gregoriju. En dolar — daj mu v dar.

Rojak, rojakinja! Nasprotniki vere in poštenja love mladino s svojimi bankami, z ogromnim denarjem verižnikov, z denarjem izžetim iz žuljev in solz zatiranih. Otmite mladino društvu, veri in poštenju. En dolar — da vsak v dar.

V trudu in znoju, polnem radosti,

Domu gradimo slavo in čast!

Vinko Lavrič, kaplan,
Ribnica, Jugoslavija,
Slovenija.

Darove prosimo na uglednega ribniškega rojaka:

Mr. Alojzij Prijatelj,
10550 Avenue L, So. Chicago, Illinois.

Ako bi bilo pa enemu ali drugemu bolj prilično, lahko pošlje ali odda svoj dar tudi našemu upravništvu, ki ga bo izročilo imenovanemu.

BOŽIČNI DAROVI ZA AVE MARIJO:

- Po \$5 so darovali: Angela Setina, Katarina Kavnikar.
- \$4 ste darovali Marija Vajda in Barbara Švajgar.
- \$3.50 je daroval John Mihelič.
- Po \$3 so darovali: Gasp. Brenčič, Andrej Zalar, Marija Mulc, Ivanka Jelenc.
- Po \$2 so darovali: Kristina Zakrajšek, Angela Gregorič, John Rukše, Terezija Bregantič, N. N. iz Cannonsburga, Frank Okoren, Marija Vajda, Barbara Švajgar, John Mlakar, Amalija Furlan.
- Gertrud Lindič \$1.80, Ivana Oblak \$1.75.
- Po \$1.50 so darovali: Albert, Peter in Vilko Švegel, Ana Suzman, F. Dermota, Mar. Klemenčič, Ch. Korošec, Terezija Lubi, Alojzij Blažič.
- \$1.30 je daroval Jos. Nosse.
- Po \$1 so darovali: Roza Berletič, Marija Kofrič, Katar. Triller, Ter. Lubi, Kat. Andrew, John Žlogel, Mar. Bank, A. E. iz Baraga, Min. Mar. Novak, Jakob Rink, Mar. Kavšek, John Oman, Mar. Hiti, Frank Čož, Fr. Gazvoda, John Marovič, Mar. Grganič, Pavel Tomša, John Filipič, Ignacij Jerič, Terezija Grum, Fani Kocijančič, B. Kocherer, John Burgstaler, Martin Tomec, Miha Žnidaršič, Jenny Mulič, Terezija Česnik, Jos. Motoh, Kat. Bajuk, Fani Mazinicar, Mr. Cook, John Mihelič, Ivanka Kolar, Jos. Mihelič, Mar. Grum, Ant. Vahčič, Jož. Valenčič, Ana Godec, John Rauch, Agneza Ogrinc, J. Čebašek, Agneza Kos, August, Ana Hočevar, Mar. Gaspič, Eliz. Kržič, Frank Koren, A. R. Kosiček, Kat. Pfeifer, Ivana Makovec, Ter. Kostenjak, Frances Težak, Kat. Pristonec, N. N. Ely, Minn. Mary Udovič, John Srebernjak, John Pelhan, Ignacij Žlake, Ignacij Stepic, Anton Stupnik, Ana Lambert, Ana Vovk, Barbara Strucel, Mat. Likovič, Franc Mrvar, Martin Petrič, Jos. Valenčič, Marija in Agneza Koklič, Sisters of St. Francis Cleveland, Frances Stanger, Terezija Lindič, Marija Sever, A. H. Chicago, Jos. Oblak, Stef. Merics, Ana Blakach, Frances Vičič, Frances Tomsha, Frank Koren, Frances Rspet, Marija Tonzel, Mar. Ahlin, Mar. Thomas, Ant. Urič, Jakob Brula, Nik. Simonič, Marija Louška, N. N. Cleveland,

SEIZ BROS.

Priporoča vsem slovenskim duhovnikom svojo veliko izbiro nabožnih knjig v vseh jezikih, vseh cerkvenih potrebščin, kipov, podob, svetinjic i. t. d.

Priporoča se tudi vsem slovenskim društvom pri nakupu zastav in društvenih znakov.

21 Barclay Street, New York
Telefon, 5985 Barclay.

Katoliški Slovenci zave-
vedajte se svoje dol-
žnosti in podpi-
rajte!

"KATOL. ČASOPISJE."

Severova zdravila yzdrzujejo
zdravje v družinah.

Novi Severov Almanah za leto 1921 je izšel. Dobite ga pri svojem lekarju. Ne stane nič. Če ga ne dobite, nam pišite in priložite za 2c poštno znamko.

Varujte svoje otroke

pred vznemirjajočem zimskem kašlju s tem, da imate v hiši vedno

SEVERA'S Cough Balsam

(preje Severov Balzam za pljuča. Povzroči naglo od pomoč, dela dihanje lažje in naravno in prepreči razvoj komplikacij. V dveh mesah, 25c in 50c.

Navadni kašelj, ki ni takoj u-
stavljen, lah-
ko povzroči resne bolečine, toda

SEVERA'S COLD AND GRIP TABLETS

(Severovi Tableti proti prehladu in gripi) so zanesljivi za od pomoč pri prehladu v kratkem času, odvajajo resne posledice in preprečijo gripo ali influenco. Po vseh lekarnah. Cena 30c.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

Telephone: Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888.

A. M. KAPSA

Slovenecem pripo-
ročam svojo trгови-
no z železnino.

Poštено blago —
zmerne cene.

2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St.
Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

ZA VSE LJUDI IN ZA VSE SLUČAJE.

Gotovo je, da imam največje prodajalne in najbolj založene z različnim blagom za slovenske gospodinje in gospodarje, pa tudi za ženine in neveste, ker imam fino pohištvo in druge potrebne reči.

PRVE SO GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, linoleum, posodo, vozičke, zibe, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin, stekla, korita in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvorjen pogrebni zavod z "AMBULANCAMI". — Trije ambulančni in bolniški avtomobili so vedno na razpolago, za vsaki čas, za vsako nezgodo ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v vso zadovoljnost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381.

Anton Grdina, Trgovec in pogrebnik
1053 E. 62nd St.,
Cleveland, O.

S slabim želodcem ni vspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani dobre veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec. In prav ima. Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življenju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne more imeti nikdar popolnega uspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

Veliko darilo

Panama 1916

TRINERJEVO AMERIŠKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin, korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpravi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo, vrne slast, ojači živce in celo telo. Za zaprtje, slabo prebavo, glavobol, omotico, nervoznost, pomanjkanje energije, splošno omemoglost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnega vstroja,

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstvo zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila. Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si z njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se skopal, boš začuden čutil blagodejen vpliv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo uporabo: Grgranje, izpiranje ust, čiščenje ran, odprtini i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill

